

Šentjurske

NOVA

Kupiti

Šentjur

do 0

ŠENTJURSKE

1997

352(497.4 Šentjur)

KNJ

ŠEN

Šer

0093032,9

3230

COBISS o

KNJARNICA ŠENTJUR

23. september 1997

letnik: IV

št.: 9

cena: 150 SIT

poština plačana pri pošti Šentjur

Kmetijska šola spet šentjurska

Občinska priznanja...

Kmetijska šola spet šentjurska

Moser kupil RTG Tratna

Kdo bo ravnatelj v Slivnici

Prevorjani izsilili šolo

Plače na Občini še vedno skrite

Lucija med slivniškimi gasilci

GRADIS

GRADBENO PODJETJE p.o.

Ul. XIV. divizije 10, 3000 Celje

tel

(063) 482 480

fax

(063) 442 490
(063) 442 613

želite v šentjurju pod **ugodnimi**
pogoji kupiti **proizvodne prostore,**
poslovne prostore ali
stanovanjske hiše?

še v tem letu bomo pričeli z gradnjo poslovno-
proizvodnega objekta na lokaciji med obstoječo
bencinsko črpalko OMV ter objektom KEMOPLASTA

na območju črnlince pa
bomo na lepi lokaciji pričeli z gradnjo
sedmih stanovanjskih hiš

**pokličite nas in ugodili bomo
vašim potrebam in željam**

ELBA TRGOVINA STORITVE d.o.o.

Ljubljanska 26, Šentjur-
tel.: 741-151, 743-151

**VELIKA IZBIRA PLINSKIH
IN OLJNIH PEČI**

Montaža:

- elektroinstalacij
- toplotne tehnike

**meritve in nastavitve
oljnih in plinskih
gorilcev**

montaža za **ekološki kredit**

PREVOZI - TRGOVINA

OSEB IN TOVORA NA DEBELO IN DROBNO

ODPRTA JE NOVA TRGOVINA Z GRADBENIM IN IZOLACIJSKIM MATERIALOM

PETER JERŠIČ, UL. LEONA DOBROTIŠKA

(NASPROTI KLAVNICE), ŠENTJUR

NUDIM VAM:

VSE VRSTE OPEK

SCHIEDEL DIMNIKE, PARKET I. KLASA

CEMENT, APNO, MIVKO

RAZLIČNE VRSTE BETONSKIH PLOŠČ IN

TLAKOVCEV, NOSILCE, POLNILA,

BARVE JUPOL TER BELTON IN BELTOP,

DEMIT FASADE, STIROPOR, KOMBI PLOŠČE

izolacije NOVOTERM IN TERVOL...

POSEBNE UGODNOSTI:

izredno nizke cene

in za večje nakupe

BREZPLAČNA dostava na dom

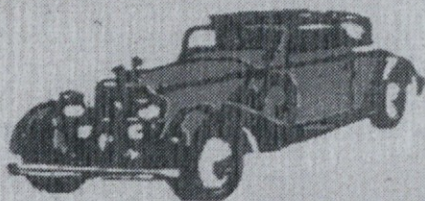
PONUDBA MESECA:

LAMELNI PARKET - HRAST L. IN LL. KLASA

Od 1.690,00 SIT do 2.190,00 SIT/m²

☎ 063/740-084, MOBILTEL: 0609 624-091

DELOVNI ČAS: VSAK DAN: 8⁰⁰ - 16⁰⁰, OB SOBOTAH: 8⁰⁰ - 12⁰⁰

UNITREJAN

Storitveno, trgovsko podjetje
TREBOVC JANI

Šentjur, Goričica 12a,
tel./fax: 063/743-393
mobiltel: 0609 627 924
GSM 041 627 924

TRGOVINA BARV IN LAKOV

Mešalnica avtolakov SIKKENS -
MOBIHEL - K.H.

vse vrste razredčil in trdilcev

brusilni papir 3M - SIA

kiti - brizgalni kit - fillerji - prinerji

razni zaščitni materiali

olja - svečke - filtri

Prodaja osebnih vozil -

kredit z 9% obrestno mero

Odkup karamboliranih vozil

NUDIMO
VAM
TUDI:

rabljena vozila

prenos lastništva avtomobila

splošni servisi osebnih avtomobilov

avtokleparska popravila na ravnalni

mizi GLOBALJIG

Avtoličarska priprava na sistemu SPANESI

lakiranje avtomobilov v lakirni komori (peči)

PEL ASTR A caravan 1,4 l.92

RENAULT 5 l. 90

Audi 80 TD l.86

Fiat UNO 1.4 diesel l.85

ŠKODA FAVORIT l.90

HROŠČ cabrio

Citroen AX l.89

Ford sierra l. 84

BMW 316 l.86

Šola je večna

Kar oddahnil sem si, ko letos na prvi šolski dan na križiščih niso postajali ob policistih še razni člani civilne zaščite in drugih človekoljubnih organizacij, ki so se običajno čutile dolžne prav na ta dan manifestirati svojo brezmejno skrb za varnost otrok. Končno se je le nekdo spomnil, da starši svojega malčka v šolo praviloma pripeljejo z avtom in če je že treba kaj storiti, je čisto dovolj, če jih policisti malo postrašijo z radarjem. Da o tem, da je marsikateri prvošolček v prometu bolj doma kot prenekateri odrasli človekoljub, bolje da sploh ne govorim.

Tako sem bil mimogrede tudi ob temo za uvodnik, kar je seveda problem, kajti ob začetku šolskega leta bi bilo dobro napisati o šoli kaj globokoumnega. Toda kaj, ko pa je minilo že skoraj pol stoletja odkar sem jo doživljal na svoji koži in dve desetletji odkar sem z njo izgubil tudi posreden stik?

Morda nekaj o svojih spomnih na čas, ko sem kot član sveta staršev (ali je bil morda celo svet šole?) predlagal, da bi bilo prav, da ne bi le učitelji ocenjevali šolarjev, temveč bi takšno pravico dali tudi šolarjem. In potem bi dali na rešeto tiste "tovarišice in tovariše", ki "razreda ne bi izdelali." Ali bi bilo potrebno le popaziti na živčke, pogledati v plačilno koverta ali ukrepati kako drugače, recimo v skrajnem primeru tudi s psihiatrom, bi odločali seveda strokovnjaki.

Mislim, da mi zlahka verjamete, da je tisti svet šole kaj kmalu lepo deloval tudi brez mene, razne Zeke, Grinte, Cajce, Miškoti in druge šentjurske šolske osebnosti pa so še naprej v svojem stilu enako uspešno vzgajale generacije otrok vse do penzije.

Šola naj bi bila odprt sistem in šolniki naj bi se zavedali, da bodo generacije, ki gredo skozi njihove roke, potrebovale v povsem drugačnih razmerah našega tretjega tisočletja čisto nekaj drugega, kot smo potrebovali mi in jim lahko ponudijo oni.

Toda zakaj potem v vsem južnem delu občine še vztrajno poučujejo nemščino, ko pa je očitno, da so njene možnosti v primerjavi z angleščino sila skromne? So tako handicapirane generacije otrok žrtve vztrajnosti, komoditete, ali česa drugega?

Le kdo bi vedel, koliko je v naših šolah še podobnih anahronizmov!

Krivično bi bilo krivdo iskati le pri šolnikih, ker so tudi oni le ljudje iz krvi in mesa. Odgovoren je sistem, če jih pusti dremati.

Prevorje? Verjamem, da si bodo na Prevorju izborili za svoje otroke novo šolo, nihče pa me ne bo prepričal, da bo ta šola z dvema oddelkoma in dvajsetimi otroki kdajkoli enakovredna dolinski, slivniški ali šentjurski. Torej so, podobno kot sem

prevečkrat občutil tudi sam, otroci na nek način le sredstvo za drugačne cilje? V prevorskem primeru za vizijo razvoja kraja.

Šola je hvaležna neskončna tema razgovorov mlajše polovice človeštva. Vsekakor pa preresna, da bi jo lahko prepustili samo njim in šolnikom.

F.K.

AVTO CELJE

Trgovsko in servisno remontno podjetje, d.d.

3000 Celje, Ljubljanska c. 11

razpisuje

JAVNO DRAŽBO ZA PRODAJO NEPREMIČNINE

Poslovni lokal, primeren za trgovsko ali obrtno dejavnost, velikosti 146,95 m², v pritličju stavbe v Šentjurju, ul. Valentina Orožna 8a-d, stoječ na parceli 608/3 k.o. Šentjur, s pravico uporabe sorazmernega dela funkcionalnega zemljišča.

Izključna cena poslovnega lokala je 180.000 DEM v tolarški protivrednosti po srednjem tečaju BS na dan plačila.

Na dražbi lahko sodelujejo domače pravne in fizične osebe, ki so državljani RS in ki bodo vplačali varščino v višini 10% izključne cene nepremičnine na ŽR 50700-601-10110. Fizične osebe se pred dražbo izkažejo s potrdilom o državljanstvu, pravne osebe pa z izpiskom iz sodnega registra. Varščina se bo kupcu vštela v kupnino, neuspeli ponudniki pa bodo prejeli varščino vrnjeno v 5-ih dneh po končani dražbi, v tem časovnem roku brezobrestno. Davek na promet nepremičnin plača prodajalec, vse ostale stroške v vezi s pogodbo in vknjižbo lastninske pravice pa plača kupec. Kupnina se poravnava v 15 dneh po sklenitvi in podpisu pogodbe. Kupoprodajno pogodbo mora kupec podpisati v osmih dneh po dražbi.

Dražba bo v prostorih AVTO CELJE d.d. Celje, Ljubljanska cesta 11, dne 1. oktobra 1997 ob 12. uri.

Nepremičnina je naprodaj videno-kupljeno, ogled lokala je mogoč vsakodnevno, ker dejavnost v prostorih še ni prenehala.

Dodatne informacije lahko dobite na telefonu 063 484 415.

Čestitamo za občinski praznik!

Uredništvo

Naslednja številka

Šentjurskih novic izide v
torek, 28. oktobra 1997

Šentjurske novice izdaja d.o.o. Šentjurske novice, Šentjur, Seliškarjeva 10. Glavni in odgovorni urednik: Franc Kovač. Lektor: Eva Kovač. Tisk: Diling, Velenje. Po mnenju Urada vlade za informiranje št. 23/723-93 sodi časopis Šentjurske novice med proizvode informativnega značaja in se plačuje zanje 5% prometni davek, ki je vračunan v ceno.

Naslov uredništva: Seliškarjeva 10, Šentjur. Telefon: 743-561. Žiro račun: Šentjurske novice 50770-603-37277.

OB PRAZNIKU OBČINE ŠENTJUR PRI CELJU

Ob vsakem praznovanju ali obletnici potegnemo črto ob rob dogajanja, v privatnem ali javnem življenju. Tako je tudi s praznikom občine, ko izkoristimo priložnost, da izrečemo besede pohvale in zahvale ljudem, ki so si še posebej prizadevali, da je dogajanje v našem času bogatejše.

Tudi kot občina smo v tem času kar nekaj postorili.

H koncu gre izgradnja I. faze podvoza pod železniško progo pri Bohorju. Manjka še črpališče in tako bo pot pešcev varnejša. Poseg, ki je za nami je v gradbenem in tudi finančnem smislu zelo zahteven. Upamo, da bomo ob letu ali še prej odpirali podvoz v celoti.

Vodovod Hrastje bo že v mesecu oktobru oskrboval občane z zelo kvalitetno vodo, primerljivo z »Zalo«. Urejeno je črpališče, klorirna postaja in zamenjan vodovod do Gorice pri Slivnici z zelo kvalitetnimi in človeškemu zdravju prijaznimi cevmi, ki dopuščajo zelo velik pretok vode. Z investicijo bomo v zimskih in pomladanskih mesecih nadaljevali do Šentjurja.

S tem bomo pridobili zelo kvalitetno vodo in možnost oskrbe sušnih področij, tako na slivniškem, pa tudi drameljskem in ponkovškem območju.

Dom upokojencev, katerega smo pričeli graditi lani, je dobil svojo obliko in daje vtis mogočne, a vendar prijazne zgradbe, za katero upam, da bo drugo leto v tem času že imela svoje stanovalce. Sedaj se izvajajo notranja dela, za tem pa bo ureditev okolice in seveda oprema.

V krajevnih skupnostih bi praktično na vseh območjih lahko seštel kar precej kilometrov posodobljenih in asfaltiranih cest, katere so bile zgrajene s pridnim delom krajevnih skupnosti, občanov, prispevkov in samoprispevkov občanov ter tudi deležem občine in države.

Tudi na družabnem in športnem področju se lahko pohvalimo. Tu mislim predvsem na pevsko, gasilsko ter druga društva. Posebej velja omeniti področje športa, kjer naši mladi posegajo po kolajnah ali dosegajo zelo visoke uvrstitve – pa naj bo to na področju atletike, šaha, nogometa, košarke in drugih in prav tu se obrestujejo investicije v športnem parku ter športni dvorani v Hruševcu.

Število nezaposlenih se žal ne zmanjšuje, predvsem na račun podjetij izven meja naše občine. Odstotek nezaposlenih je 23 %, kar sodi v sam vrh slovenske nezaposlenosti.

Razveseljivo pa je, da se šentjursko gospodarstvo stabilizira, tu mislim predvsem na

Alpos, ki je s tujim partnerjem zopet našel trdna tla pod nogami. E-šport, ki je ostal predvsem po zaslugi občine, je tudi našel partnerja in se zadeve odvijajo na boljše, prav tako so ugodni kazalci v TOLU, kjer imajo še vedno velike težave. Tudi pri razreševanju Emo energetike se občina dejavno vključuje.

Na področju šolstva je še vedno eden od problemov podružnična šola Prevorje, kateri bo zadovoljivo rešen v prihodnjem letu s tem, da so vsi postopki že pričeti.

Spoštovane občanke in občani – vaši problemi so tudi občinski in vaše težave so tudi naše, prav tako pa velja tudi za uspehe. Na prihodnost, čeprav so ovire in težave, gledamo z optimizmom.

Iskreno Vam čestitam ob prazniku občine ter Vam želim obilo osebnih in poslovnih uspehov.

Jurij Malovrh, župan

Občinska priznanja

PLAKETE, PRIZNANJA, POHVALE...

Na osnovi Odloka o priznanjih občine Šentjur je Komisija za mandatna vprašanja, volitve, imenovanja in odlikovanja podelila eno Plaketo občine Šentjur, kot najvišje občinsko priznanje, tri pisna priznanja in devet pohval s knjižnimi nagradami za najboljše učence.

PLAKETO OBČINE ŠENTJUR za leto 1997 prejme FRANC PEPEVNIK - ACO

Franc Pepevnik je član Plezalnega kluba Rifnik in njegov soustanovitelj, gorski reševalec, gorski vodnik in jadralni padalec. Udeležil se je številnih alpinističnih odprav, kot so: Andi 78, Norveška 80, Tien Šan 85, Aconcagua 93, Andi 95, Gaurishankar 83, Shivling 87, Mont Everest 89, Cho Oyu 95.

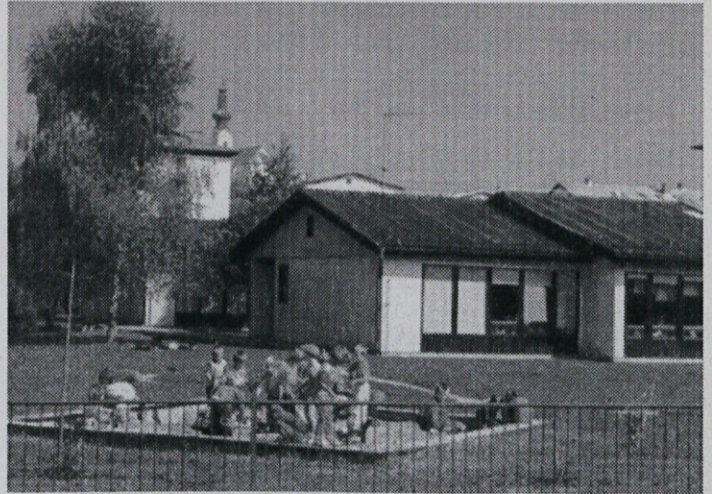

Letos je dosegel dosedaj največji uspeh, ki sodi med največje uspehe slovenskih alpinistov in alpinistov na svetu sploh. Z nadčloveškimi naporji je osvojil streho sveta Mont Everest po severni strani in to v zelo težkih razmerah. Oči svetovne plezalne in laične javnosti so bile letos uprte v stene najvišje gore sveta, kajti neugodne vremenske razmere so kar po vrsti pobirale najhujši davek številnih odprav. V eni od njih je bil tudi naš Aco. Ko je Mont Everest kar po vrsti jemal življenja najboljšim plezalcem na tem planetu, je kleni mož iz Šentjurja zmagoslavno ponesel šentjursko in slovensko zastavo prav na njegov vrh in se nato srečno vrnil. Veselja in ponosa, ki ga občani Šentjurja zato nosimo v sebi z besedami preprosto ne znamo povedati.

PISNO PRIZNANJE OBČINE ŠENTJUR za leto 1997 prejme VZGOJNOVARSTVENI ZAVOD ŠENTJUR.

V preteklem letu je VVZ Šentjur praznoval trideseto obletnico delovanja. V tem času se je iz vrtca z enim oddelkom razvila dejavnost predšolske vzgoje v vse krajevne skupnosti naše občine. VVZ ima danes 25 oddelkov dnevnega varstva in tri oddelke skrajšanega programa. Sleherni predšolski otrok je

deležan vsaj enega programa, ki ga ponuja organizirana predšolska vzgoja. V tem času je bilo zgrajenih več novih stavb

za vrtce, v vseh novih šolah pa tudi prostori za predšolske otroke.

Danes smo v občini ponosni, da smo uspeli dvigniti predšolsko vzgojo na zavidljivo strokovno raven. Kljub mnogim dilemam na področju predšolske vzgoje je šentjurski vrtec znal povezati nova spoznanja pedagoških in psiholoških ved in jih oplemenititi z značilnostmi okolja. Večkrat je bil tudi prvi pri vnašanju novosti v svoje delo.

Danes je VVZ Šentjur razpoznaven z načinom dela, ki ga opredeljuje geslo "Vrtec je kot dom...", ki zajema ljubezen, toplino, spoštuje drugačnost in zagotavlja srečno otroštvo.

PISNO PRIZNANJE OBČINE ŠENTJUR za leto 1997 prejme gospod MILAN ZDOLŠEK, župnik iz Dobja.

Gospod Zdolšek, rojen 29. 9. 1929, si je v zadnjih letih veliko prizadeval za ohranitev kulturne dediščine v kraju in sicer pri velikih obnovitvenih delih na farni cerkvi, obnovi orgel in župnišča v skladu s smernicami Zavoda za spomeniško varstvo Celje. Gospod Zdolšek je znal prisluhniti tudi potrebam razvoja kraja, zato je omogočil prostore za delovanje pošte, odprodal potrebno zemljišče za gradnjo gasilskega in kulturnega doma ter odstopil zemljišče za rekonstrukcijo ceste v Dobje.

PISNO PRIZNANJE OBČINE ŠENTJUR za leto 1997 prejme gospod RIHARD STOPINŠEK, predsednik Gasilskega društva Planina.

Gospod Rihard Stopinšek je predsednik PGD Planina od leta 1985. S prevzemom te funkcije je prinesel v gasilske vrste nove ideje za še boljše delovanje društva ter s tem tudi večjo požarno varnost našim krajanom. V času njegovega predsednikovanja so

v PGD Planina obnovili skoraj ves vozni park in nabavili veliko sodobne zaščitne opreme. Mladinske desetine, katerih mentor je, so se že dvakrat uvrstile tudi na državno tekmovanje, kjer so osvojile srebrne tekmovalne značke. Pod njegovim vodstvom je v gasilskem društvu zaživela tudi kultura. Ob praznovanju 100 - letnice gasilstva na Planini so uprizorili svojo prvo ljudsko igro na prostem, od tedaj pa jih z velikim uspehom uprizarjajo sleherno leto. G. Stopinšek je tudi pobudnik ustanovitve gasilskega okteta PGD Planina, ki deluje že četrto leto.

PISNO PRIZNANJE OBČINE ŠENTJUR za leto 1997 prejme MARTIN PEVEC, kmet iz Slatine pri Ponikvi za najvišjo kmetijsko proizvodnjo v občini Šentjur v zadnjih petih letih.

PISNE POHVALE S KJIŽNIMI NAGRADAMI prejmejo učenci:

KLEMEN ŽIBRET iz OŠ Dobje ANA GOLEŽ iz OŠ Dramlje

ZLATKA LIPOVŠEK iz OŠ Hrušavec

ANJA HVALC iz OŠ Planina

KLEMEN Zdolšek iz OŠ B. Kocena, Ponikva

ANDREJ SALOBIR iz OŠ Slivnica

NIKA LESKOVŠEK iz OŠ F. Malgaja, Šentjur

VIDA ŠPEGELJ iz SKGVŠ Celje, enota Šentjur

Po čevlje v Lipo

V sredo 3. septembra je bila predana v obratovanje nova trgovina s čevlji. KOTO SHOE - tako se nova prodajalna imenuje - bo v Prodajni center LIPA privabljala nove kupce. Namenjena je celotnemu območju Kozjanskega, upajo pa, da bodo njeni obiskovalci tudi Celjani. Bogato založena trgovina, kjer bo na policah vedno okrog 3000 artiklov ženske, moške in otroške obutve, obilo športnega programa in usnjene konfekcije, računa na zaledje okrog 60 000 okoliških prebivalcev. Naj dodamo še, da je celotna investicija znašala cca 6 milijonov SIT, da prodajalna obsega 220 kvadratnih metrov in da je od zamisli do odprtja poteklo le dobrih 30 dni.

PC LIPA, s prijaznim osebjem in simpatičnim direktorjem g. Edvardom Kolarjem na čelu, nam ponuja zelo pestro izbiro različnih artiklov. Če želite sodobno obuti sebe in svojo družino, ne pozabite obiskati tudi trgovine KOTO SHOE.

F. Pešec

S SEJE OBČINSKEGA SVETA

Ustvarjanje izrednih razmer na občini. Na seji sveta je župan obljubil doslej skrivnostne podatke. Ostra polemika v klerikalnem bloku, ali bo Maruša prestopil k liberalnemu bloku? Svetniki za samostojno Ponikvo. Težnje po novih občinah so izraz nezadovoljstva s sedanjo občinsko oblastjo.

Letošnjega vročega avgusta ni bilo težko prepoznati člana šentjurskega občinskega sveta. Med dopustom je prebiral debela gradiva, ali pa je, ker to ni počel, slabe volje taval okrog. Odgovorni na občini tako nadaljujejo z umetnim ustvarjanjem izrednih razmer. V tem oziru so še najbolj podobni protagonistom bivšega režima, ki so se na ta način kar nekaj časa držali na oblasti.

Seja občinskega sveta je bila sklicana za 25. avgust. Tako smo imeli vsi, ki delo občinskega svetnika jemljemo resno, dovolj skrbi v vročih avgustovskih dneh. Končno je bila za nekatere odgovorne ta nadloga, ki ji ponekod spoštljivo pravijo občinski svet, pospravljena pod streho, vsaj do naslednje seje. Za to sejo, kot prejšnje, bi lahko trdil, da je bila bolj podobna farski demokracije, ki jo uprizarja občinska oblast za to, da se obdrži na oblasti.

Že v uvodu seje so padale pripombe na zapisnik prejšnje seje, ki je bil v nekaterih delih kot bi ga pisal nekdo, ki ni bil na seji. Obravnavanje županove točke "aktualno v občini" je zame že tako sporno, ker gradivo dobimo le na sejo in zadeve ni mogoče niti dobro prebrati. Pri pobudah in vprašanih svetnikov je med drugimi največji borec za pravice dobovske manjšine v občini g. Leskovšek (SLS) postavil resna vprašanja okrog demografsko ogroženih območij v občini, Artnaka (LDS) pa je zanimalo, ali sploh lahko pričakuje odgovor na štiri zastavljena vprašanja iz lanskega decembra na temo domnevnih privilegijev občinskih funkcionarjev. Na slednje vprašanje je reagiral župan. Povedal in kazal je plačilne liste zaposlenih v občinski upravi, čeprav vprašanja tega ne zahtevajo. Tako so bistvena vprašanja ostala še naprej zavita v tančico skrivnosti. Župan je obljubil, v kolikor ne bo snedel svoje besede, da bo na naslednjo sejo prinesel zahtevane podatke.

Nato je bila na vrsti peta točka dnevnega reda. Le ta je v bistvu vsebovala pet točk (različnih odlokov) v eni sami, kar je verjetno svojevrstna šentjurska inovacija. Ob razpravi o osnutkih odlokov o krajevnih skupnostih in ustanovitvi stanovanjskega sklada se ni zgodilo nič nepričakovanega. Tudi razprava o dopolnitvah odloka o razglasitvi kulturnih spomenikov v občini je tekla umirjeno, dokler ni šla za govorniški oder predsedujoča (kar je redkost) ga. Oset (SLS) in se spotaknila ob strokovno utemeljenost predloga, ki omenja nekatere partizanske spomenike in rojstno hišo Franje Malgaja v Hruševcu. Po strokovni plati se je trudil obrazložiti dajati g. Peperko. Pravo temperaturo pa je polemika dosegla, ko je diskutanko napadel član koalicijske stranke, sicer pa razmeroma liberalni Maruša (SKD). Razprava je bila tako na vrelišču, da je skušal posredovati vedno kompromisni Zdolšek (SKD), toda brez uspeha. Vso zadevo je rešilo glasovanje. Po običajnem namigu g. Čokla (SKD), ki mu poznavalci pripisujejo vlogo zakulisnega župana,

je glasovanje pokazalo, da osnutek odloka ni bil sprejet. Na dilemo, ali je bila ena ali druga stran ideološka, kar so si med sabo očitali, pa odgovarja že sama tema.

Vse ostale točke v nadaljevanju so potekale v senci omenjenega spopada, čeprav so bile na dnevnem redu za občane tudi druge pomembne točke. Besedni spopadi znotraj klerikalnega bloka so sprožili silovit obrambni mehanizem in glasovalni stroj tega bloka se je v hipu popolnoma uredil.

Osnutka odlokov o zaščiti vodnega vira Hrastje, ter o komunalnem nadzoru na območju občine sta šla kar preveč hitro mimo. Sprejeli smo odloka o ustanovitvi sklada za razvoj malega gospodarstva in odlok o oskrbi z vodo, o katerem so se do sedaj zelo kresala mnenja. Tudi na seji je g. Gorečan (LDS) resno opozarjal na nasprotja v samem odloku. Toda zaman, kajti glasovalni stroj je mlel in vsaj nekaj časa ni bilo več prostora za konstruktivne, ali celo svobodomiselne predloge. Tudi navdilo o sestavi odgovorov, ki je posledica sprenevedanja občinskih funkcionarjev, in v bistvu nebi bilo potrebno, je bilo sprejeto.

Zanimiva je bila točka, na kateri smo razpravljali o težnjah Ponikve, da postane samostojna občina. Po precej sugestivnem nastopu predsednika KS g. Vrečka in svetnikov Zatljerja (ZL), Zupanca (LDS), so tudi ostali razpravljavci, nekateri s pridržki, podprli pobudo, drugi (podžupan Pungartnik) pa so tudi resno svarili pred evforičnim enostranskim prikazovanjem samo pozitivnih strani takih teženj. Artnak (LDS) je menil, da take težnje razume predvsem kot izraz nezadovoljstva krajevnih vodstev nad odnosom sedanje občinske oblasti do njih, ter spomnil na tovrstna opozorila v občinskem svetu, na katera pa je bila uprava doslej povsem gluha. Z veliko večino so svetniki podprli pobudo KS Ponikva, kar pa pomeni še zelo malo ali nič. Zavedajoč se tega je v zaključni zahvali predsednik KS dal vsekakor previdno izjavo o možnem skupnem sodelovanju v isti občini, s katero se je pustil priprta vrata v nadaljnjih odnosih.

Pri poročilih odborov in komisij je svet dal soglasje vsem trem prijavljenim kandidatom za ravnatelja osnovne šole Slivnica ga. Mariji Frece, g. Rudiju Mestinišek in g. Marjanu Skale. Uredba o povračilih pri izkoriščanju naravnih dobrin je vnela obsežnejšo polemiko v kateri se je pokazalo, da uredba v bistvu sploh ni to, kar svetniki mislijo, da bi morala biti. Odlok govori o sanaciji posledic izkoriščanja kamnolomov, ne pa o popravilu zaradi kamnolomov uničenih cest. Čez vodo žejno pripeljani svetniki so polglasno nergali, da gre za sprenevedanje in močne neformalne interesne naveze.

Sicer pa se je na seji že kazala precejšnja utrujenost in brezvoljnost nekaterih plačanih funkcionarjev občine, kar kaže, da se njihov mandat počasi in zagotovo izteka. Nekaterim verjetno za vedno. Enim na žalost, drugim v veselje.

Jože Artnak

Občinski denar za letovanje?

Po dolgem času se je Šentjur spet znašel pod sojem medijskih žarometov. Tokrat po zaslugi staršev prevorskih otrok, ki so svojim nadobudnežem kar prepovedali v šolo, dokler se država ne zmiga in jim postavi primerno novo stavbo, in pa novinarka Damjane Stamejčič, ki je v Delu 1. septembra objavila članek pod zelo opaznim naslovom "Občinski denar za letovanje?". Očitno je Delo le nekaj drugega kot so Šentjurske novice oziroma naše občinske veljake kaj malo skrbi, kaj si o njih mislijo njihovi domači podaniki, si pa tem bolj ženejo k srcu, kaj si o njih mislijo druge po državi. Resda v članku ni nič otipljivega, kar bi kazalo, da je tako "veličasten" naslov upravičen, in bi si celo upal pritegniti županu, ki je nekaj dni kasneje v istem časopisu v Pismih bralcev ogorčen in užaljen protestiral. Ker pa se govorice o nezakoniti porabi denarja na Občini in vprašanja občinskega svetnika Artnaka pojavljajo že skoraj vse leto, župan pa se očitno trudi, da bi se tako ali drugače izmaknil zahtevam občinskih svetnikov po jasni preglednosti občinskih plač in drugih prejemkov občinskih funkcionarjev, je vse skupaj postalo še bolj sumljivo in zdaj že mnogi verjamejo, da je z občinskimi financami res nekaj narobe.

Na avgustovski seji Občinskega sveta se je župan že nekoliko omeščal in je bil pripravljen kazati svetnikom občinske plačilne liste, še vedno pa je zavračal celovito informacijo, češ da bi z njo kršil določila Zakona o varstvu osebnih podatkov. Le občinska nadzorna komisija naj bi imela pravico vpogleda v plačilne liste in druga izplačila funkcionarjem.

Dne 6. septembra je bila sklicana občinska nadzorna komisija, ki naj bi odgovorila na Artnakova vprašanja, hkrati pa tudi zavrnila namigovanja Stamejčičeve. Zapisnik komisije ni nobena tajna, je rekel župan, a mi ga ni uspelo dobiti v roke, ker pač ni bilo zdaj tega zdaj onega uradnika, ki bi mi ga lahko dal. Resnici na ljubo, zanj se tudi nisem preveč gnal, ker sem že prej zvedel, da komisija ni ugotovila nič posebnega. Pregledala je nekatere dokumente, ki jih je prinesla iz proračuna gospa Kopova, pripravila odgovor Artnaku glede plač in izplačanih materialnih stroškov za leto 1996 in ugotovila, da izplačanih 12 000 SIT po občinskem uslužbencu za preventivni

zdravniški pregled v Termah Zreče ni malverzacija. Prav tako so se prepričali, da med računi ni fakture, ki bi se glasila na plačilo stroškov letovanja.

Župan Malovrh je izjavil: "Komisija je dobila na mizo vso dokumentacijo glede plač, kilometrin in stroškov preventivnega pregleda v Termah Zreče. Ugotovila ni nobenih nepravilnosti. Na svojo naslednjo sejo bo povabila tudi g. Artnaka in ga pozvala, naj postavi bolj konkretna vprašanja.

Delo se je s svojim člankom spustilo pod raven rumenega tiska in bomo Stamejčičevo verjetno tožili. 10. in 11. člen zakona o varstvu osebnih podatkov mi prepovedujeta, da govorim za druge, lahko pa povem zase, kakšni so bili moji prejemki. V avgustu sem vključno s 50 odstotno stimulacijo na učinkovitost dobil na Občini izplačanih 126 000 SIT. Dnevnice in kilometrin nimam. Vsak posamezni svetnik lahko dobi vse podatke o izplačilih."

Mar to pomeni, da si torej kot občinski svetnik lahko v miru ogledam vso dokumentacijo, ki me zanima?, sem hitro pristavil svoj lonček.

"Ne, to pa ne! Le tisto, ki je v zvezi s konkretnim vprašanjem.

"Tako servirana jed me ni niti najmanj zanimala in kot kaže, se bo zgodba o občinskih plačah nadaljevala v stilu pripovedke o steklem polžu in jari kači. Očitno se gospodje na Občini ne zavedajo, da jim je duh takorekoč že ušel iz steklenice in da bi ga le še z najodločnejšimi potezami morda še uspeli spraviti nazaj. Četudi je tisti nesrečni zakon o varovanju osebnih podatkov res takšen bav bav, bi sleherni od pokončnejših občinskih funkcionarjev zlahka rekel: "OK, jaz sem čist, izvolite po mili volji brskati po moji plači!", in vsega bi bilo takoj konec. Ampak tega ni storil nihče. Pa tudi župan ni nikoli povedal, ali se mu zdi prav, da njegov podrejeni tisti mesec, ko se sonči na morju, dobi na občini izplačan tudi tako imenovani dodatek na učinkovitost, ki ga sploh ni tako preklemsko malo. Recimo, tam nekje okrog 70 000 SIT. To pa je že denar, s katerim se da lepo letovati. Če je to letovanje na lastne stroške, ali pomeni že letovanje na račun davkoplačevalcev, je lahko pravno, filozofsko ali pa moralno vprašanje. Odvisno pač od človeka in mesta, od koder zadevo kdo gleda.

Kamnolomi uničujejo (in gradijo) ceste

Vsake toliko časa se v Občinskem svetu pojavljajo vprašanja glede izkoriščanja kamnolomov in uničevanja cest. Težave naj bi imeli zlasti v KS Loka, ki ima tri kamnolome; kamnoloma v Žamerku in na Žusmu sta v upravljanju KS, tako imenovani Jimmyjev kamnolom v Hrastju pa je v privatni lasti Franca Škoberneta iz Šentjurja.

Kako gospodarijo s svojim rudnim bogastvom, smo poskušali zvedeti pri predsedniku sveta KS Loka g. Skaletu.

"Krajevna skupnost sama kamnolomov ne more izkoriščati, lahko pa jih daje v najem ustreznim podjetjem. Sodelovali smo že s celo vrsto podjetij, ki so nas največkrat tako ali drugače, največkrat z mizerno odškodnino, pustila na cedilu. Tako je na primer ostala na mestu žamerškega kamnoloma velika rana, ki bi jo bilo potrebno sanirati, pa ne vidimo nobene možnosti, kako bi to storili. Ne le, da nimamo za to potrebnega denarja, temveč so kamnolom tako do kraja izkoristili, da je sanacija praktično nemogoča. Pogodbo z Amonom smo razdrli, ker ni pristal na naše pogoje. Ponujal nam je le 5% od izkopenega materiala, kar je bilo absolutno premalo. Zdaj koplje pesek v kamnolomu na Žusmu celjsko podjetje Trik d.o.o., ki nam priznava 20%. Oni odpeljejo blizu 20 000m³ gramoza letno, to pa že da denar, s katerim se da nekaj narediti. Dolžni pa so tudi zagotoviti sanacijo kamnoloma. Od izkopa v Jimmyjevem kamnolomu KS seveda nima nič.

Odškodnina za uničene ceste pripada občini. Koliko uspe ona dobiti, ne vem."

F. K.

F.K

Šentjurska kmetijska šola je spet šentjurska

Skoraj 90 let po ustanovitvi - s poukom so pričeli 3. januarja 1910 - in 35 let potem, ko so jo s preselitvijo v Celje takorekoč izbrisali iz šentjurske zgodovine, se spet vrača domov, v Šentjur, zdaj kot Kmetijska in gospodinska šola Šentjur.

Le kdo bi danes vedel, zakaj so jo takrat Šentjurčani tako zlahka spustili iz rok! Bil je pač čas integracij in reorganizacij in tako kot je zdaj prišel odlok ministra Gabra, da šentjurski šoli da samostojnost, tako jo je takrat verjetno podoben minister tudi "oženil" s celjskimi vrtnarji in hmeljarji. Zemlja je šla v Kombinacijo, šolniki v Celje, Kmetijska šola Šentjur pa na obrobje slovenskega kmetijskega šolstva. Ni propadla, celo širila se je, prostorsko in po številu učencev, le tiste težave, ki jo je imela v rajni Avstroogerski ni več dosegala. Ali so že prejšnje občinske oblasti garniture sanjale o ponovni osamosvojitvi, ne vem, vem pa, da je samostojna kmetijska šola bila eden od Demosovih predvolilnih zahtev. Kaj dosti dalje od želje in zahtev, kljub raznim izsiljenim razgovorom in obljubam, takrat nismo prišli. Tudi zato, to je moje osebno mnenje, ker si tega šentjurski kmetijci niso niti želeli.

Kako je zdaj, skorajda iznenada, šola dobila spet svojo šentjursko suverenost, je razložil v.d. ravnatelj šole mag. Branko Šket:

"Marca lani je stopila v veljavo nova šolska zakonodaja, ki je za vse šole predpisala nove ustanovitvene akte. V tej novi dokumentaciji smo predvideli tudi osamosvojitve šentjurskega kmetijskega dela SVKGŠ Celje. (Kratice pomeni: Srednja vrtnarska, kmetijska in gospodinska šola Celje). Pred kratkim smo dobili ustrezen sklep in zdaj smo v polnem teku formalnega osamosvajanja."

V preteklih letih sem večkrat slišal, da osamosvojitve šentjurske šole ni ravno najboljša opcija, saj naj bi ji le povezava z bolj perspektivnimi vrtnarji zagotavljala obstoj. So zdaj razmere drugačne?

"Niti ne. Drugačni so le načrti. Naš del SVKGŠ ima 417 učencev, 23 oddelkov in 4 vzgojne skupine v dijaškem domu. Lahko bi rekel, da smo kar primerno velika šola. Res je, da za kmetijstvo niso ravno najboljši časi, pa tudi demografski zastoj je očiten, in lahko v naslednjih letih pričakujemo manjši vpis, toda to ne more biti resnejša ovira za našo šolo. Nekateri odlični kmetijski izobraževalni centri po svetu imajo tudi samo sto do dvesto učencev. Naš izobraževalni program je tako širok, da nimam bojzani pred prihodnostjo. Trenutno imamo 4 oddelke na dvoletnem programu "Kmečka gospodinja", dva oddelka na programu "Kmetijski delavec", na podobnih triletnih programih imamo 7 oddelkov, prav tako 7 oddelkov pa tudi na štiritletnem programu za kmetijske tehnike. Na novo smo postavili tudi dva oddelka na programu "Kmetijsko podjetniška dejavnost". Šola je tudi verificirana za traktorske tečaje, nosilce kmečkih turizmov, ima licenco za testiranje

škropilnikov, izvaja pa tudi izobraževanje odraslih praktično na vseh smereh. Pa še kaj bi se našlo."

Lahko kaj rečete o načrtih?

"Najprej nas seveda čaka vzpostavitev statusa šole, o konkretnih vsebinskih načrtih bomo več gotovo govorili kasneje. Po mojem mnenju je na prvem mestu oblikovanje šolskega posestva. Računam, da bomo v kratkem dobili nazaj 80 do 100 ha naših kmetijskih površin, kar nam bo omogočilo, da bomo postali ne le vzorčno posestvo za družinsko kmetijo, temveč tudi demonstracijski kmetijski center za celjsko regijo. Radi bi postali inštitucija, ki bi skupaj s kmetijsko svetovalno službo postala teoretični in praktični poligon za uvajanje sodobnih kmetijskih tehnologij. Očitek, da za kaj takega nimamo kadrov, ni upravičen. Kadri so, rasli pa bodo tudi hkrati z novimi usmeritvami šole. Kljub skromni mehanizaciji smo v stanju takoj začeti s praktičnim delom. Imamo določene možnosti tudi za razvoj višjega šolstva, zlasti za smer gospodinskega

izobraževanja za kmečki turizem. Če ne to, pa bi lahko postali dislocirana enota katere od fakultet."

Prostori?

"So potrebni določenih popravil, čeprav so še dokaj ustrezni. Še najbolj potrebujemo telovadnico. Skoraj nerešljive so težave s cesto, ki nam pelje takorekoč čez dvorišče. Le kam so gledali šentjurski urbanisti, ko so načrtovali obvoznico?"

Torej so perspektive samostojne šentjurske Kmetijske in gospodinske šole dobre?

"Vsekakor! Osebno sem prepričan, da bomo kot samostojna šola lahko naredili več na našem področju. Tudi nekdanji sloves naše šole ni nedosegljiv cilj."

F.K.

TRG. UŽMAH

Planina, tel. 791-142

UNIVERSAL

na zdajšnje in prihodnje rodove

UGODEN KREDIT OD TOM + 5,5%

LEASING ALI
STARO ZA NOVO

791-142

ZLATARSTVO MILAN GAJŠEK

3230 Šentjur, Drofenikova 16 (tržnica), tel.: 063/743-727

*Zlato ohranja mladost in polepša starost,
dragi kamni prinašajo srečo!*

➤ prodaja zlatega nakita

➤ prodaja zlatih ur

➤ predelava starega zlata
(poseben popust)

➤ popravila vseh vrst nakita

➤ izredno velika izbira ročnih ur in budilk

POSEBNOSTI

brezplačno graviranje
antialergični uhani

brezplačno prediranje ušes
birnanske, krsna darila
poročna darila

POSEBNOSTI

prodaja JAPONSKIH IN KITAJSKIH BISEROV

POSEBNA PONUDBA:

- ovratnice od 7.000,00 SIT dalje

- prstani od 3.000,00 SIT dalje

ŽALUJKA d.o.o.
Dramlje

podjetje za pogrebne storitve

ko ugasne življenje

pogrebna oprema in material, prevozi,
urejanje in postavitve mrliške sobe,
cvetni aranžmaji in sveče (dostava na dom),
organizacija pogrebov,
urejanje dokumentacije,
posredovanje osmrtnic, zahval,
izkopi, urejanje grobov

24 ur na dan:

063/798-332,
798-141 in
0609/638-194

PC servis

Računalniški inženiring d. o. o.

BOGDAN GOBEC
Šibenik 7, 3230 Šentjur
Tel.: 740-400, 740-125
mobitel: 041 617 947

V septembru in oktobru

AKCIJSKE CENE TISKALNIKOV!

Najdete nas v novih prostorih na tržnici!

Vijudno vabjeni!

SLIVNIŠKO JEZERO VABI

*Vas utruja tempo sodobnega življenja?
Potrebujete miren kotiček,
kjer boste napolnili svoje akumulatorje?*

PRIDITE NA SLIVNIŠKO JEZERO!

čakajo vas prijetna voda, umirjena narava, bogastvo vodnega
življenja, nabiranje gob,

**NA RIBIŠKEM DOMU TRATNA PA SOLIDNA
GOSTINSKA PONUDBA**

VSAK DAN OD 10. DO 20. URE.

Vsako nedeljo popoldne galsba!

Na Prevorju je šlo čez rob

Prvi šolski dan na Prevorju je bil vroč: namesto šolarjev se je ob 9. uri zjutraj v največji učilnici sto let stare prevorske šole trlo ogorčenih staršev, ki so se odzvali pozivu predsednika sveta staršev šole Silvota Obreza in predsednika KS Mirka Pajeka, naj pridejo na tiskovno konferenco. Funkcionarja sta pozvala občinske može naj pred slovensko javnostjo odkrito povejo, zakaj se šola že ni začela graditi in kdaj bodo končno le zasadili prvo lopato.

Voditeljica tiskovne konference gospa Aleksandra Maček je dala najprej besedo vodji podružnične šole profesorici **Mariji Frece**: Pouk se je na Prevorju pričel že leta 1832 in sicer v mežnariji. Za prvega stalnega učitelja je bil leta 1862 postavljen Jurij Škoflek. Leta 1889 je bila zgrajena sedanja šola kot dvorazrednica, od leta 1911 dalje so poučevali v slovenščini. Med obema vojnoma je bilo

na Prevorju okrog 200 šolarjev, po vojni pa je število otrok začelo hitro upadati. Leta 1966 je bila ukinjena osemletka, otroke iz višjih razredov so pričeli voziti v OŠ Slivnica. Danes prevorska šola vzgaja in izobražuje 20 otrok, 23 otrok pa jih raje hodi v sosednje, bolj opremljene osemletke v Lesično in v Slivnico. Kljub malemu številu učencev, pa Prevorje ni nekaj posebnega. V celjski regiji je na podobnih podružničnih šolah v oddelku povprečno 11 učencev (na Prevorju 10), na Belih vodah pa je na vsej šoli na primer le 5 učencev, pa zato šole ne ukinjajo. Kraj s šolo živi, ali umre, je dejala profesorica Frecetova.

Predsednik KS **Mirko Pajek** je podal kronološki pregled boja za šolo, nazadnje pa postavil dve vprašanji: kdo je kriv, da se lani po objavljenem razpisu ni pričelo z gradnjo in pa, kdaj se bo z gradnjo pričelo?

Predsednik sveta staršev **Silvo Pajek**: šole ni v proračunu, ker se določeni ljudje na Občini brigajo le za svoje koristi, na Prevorje pa so pozabili. Ko se borimo za šolo, se borimo tudi za svoj kraj. Ne, ne gre za to, da se borimo za obstoj svojega kraja na račun kvalitetnega šolanja svojih otrok. Statistika kaže, da je naša šola dobra, saj so naši otroci, kljub nemogočim razmeram, bolj samostojni in zelo uspešni pri nadaljnjem šolanju.

Župan Malovrh je pojasnil, da se tudi sam močno zavzema za prevorsko šolo, da je Občina naredila vse, kar je bilo v njeni moči, on

osebno pa je vsako leto vložil zanjo tudi amandmaje k državnemu proračunu, žal pa ni uspel. Prečital je tudi dopis, datiran z 22. decembrom 1996, ki ga je prejela občina od šolskega ministrstva, v katerem piše: "...razlog za neuvrstitev šole v proračun je v pomanjkanju sredstev, ob tem, da smo v občini Šentjur skupaj dokončali že kar nekaj programov in enega od večjih prav pred kratkim. Nekatero občino, ki še nikoli niso bile v programih sofinanciranja Republike, imajo moralno prednost."

Njegovo izvajanje je izzvalo pravi vihar med prisotnimi. Peter Rezec, Novak Regina in še mnogi drugi, ki niso povedali svojih imen, so mu vsevprek očitali, da imajo obljub vrh glave dovolj, da župan skrbi samo za Šentjur, da šolski minister, ki je doma celo iz naše občine, ne naredi nič za nas, da ne pristajajo na to, da so v Dobju in Hruševcu zgradili gradove, na Prevorju pa ne morejo priti niti do montažne stavbe itd. Spraševali so ga, ali ga kot župana in poslanca ni sram, da ima v svoji občini takšno šolo. Na splošno so kritike na njegov račun letele tako množično, da se jih ni uspel sproti otepati. G. Maček je tudi zahteval, da občina prične graditi šolo sama, lahko tudi s posojilom, če država ne da denarja.

Bolj ko se je bližala deseta ura, ko naj bi se shod končal, bolj odločne so bile zahteve krajanov. Eni so pritrdili županu, ki je predlagal, da še enkrat povabijo ministra na razgovor na Prevorje, Regina Novak je bila bolj nestrpna in je predlagala, da se dva avtobusa Prevorjanov takoj odpeljeta k njemu v Ljubljano. Končno je obveljal predlog predsednika sveta staršev Obreza, ki se je zdel še najboljši in najodločnejši. Predlagal je, da starši lepo obdržijo svoje šolarje doma tako dolgo, da dobijo zagotovilo od ministrstva, da bo njihova šola prišla že letos v državni proračun. O njegovem predlogu so celo glasovali in so seveda bili vsi zanj. Dodatno so se še podpisali pod svojo odločitev ter sklenili, da bodo vse skupaj še isti dan poslali v Ljubljano.

Njihova poteza je bila očitno zelo uspešna, saj je prevorska šola v naslednjih dneh postala prava medijska atrakcija na Slovenskem.

Po končanem sestanku sem se sprehodil po šoli. Res je, da sta obe učilnici bogato podprti z lesenimi stebri, da odpada omet z vlažnih zidov in je videti, da pušča streha, toda na splošno sem dobil vtis, da je prevorska šola, kljub svojim stotim letom, presenetljivo prostorna in simpatična. Seveda verjamem, da bodo Prevorjani slej ko prej prišli do nove šole, ministrstvo jo obljublja za leto 1998 ali 1999, a nisem prepričan, da bo boljša od te, če bi bila ta temeljito obnovljena.

Vendar prevorski šolarji niso imeli veliko podaljšanih počitnic. Že dva dni kasneje je prišla iz Ljubljane pomirjujoča vest, da ministrstvo za šolstvo načrtuje v drugi polovici septembra sestanek na Prevorju, župan Malovrh pa je menda zagotovil, da obstajajo realne možnosti, da se gradnja šole prične že letos. Takoj se je sestal svet staršev, ki je ugotovil, da beseda "načrtuje" ni ravno spodbudna. Zahtevali so odločnejšo formulacijo. Že naslednji dan kmalu po osmi uri je prišlo iz Ljubljane faksirano sporočilo, da bo sestanek 18. septembra. Sledila je odločitev, da starši pogojno pristajajo na pričetek pouka do tega datuma - in šolski živ žav se je začel tudi na Prevorju.

Kakšne so resnične možnosti, da prevorska šola pride v letošnji državni proračun in se tudi prične gradbena dela, smo povprašali vodjo ustrezne občinske službe gospoda **Peperka**: "Ves nadaljni postopek, ki se formalno lahko prične z obiskom predstavnikov

ministrstva in njihovim formalnim soglasjem, bi bil lahko končan najprej tam nekje v sredini decembra. To pa je seveda čas, ki je za gradnjo povsem neprimeren. Nerealno je tudi pričakovati, da bi šola prišla že v letošnji državni proračun. Moje mnenje je, da so zagotovila ministrstva, da se bo gradnja pričela v letu 1998, še najbolj verjetna."

G. Perko je imel popolnoma prav: Na sestanku s predstavniki ministrstva, ki je bil enako množičen, kot predhodni, so vsi z olajšanjem sprejeli podpis pisma o nameri, v katerem so zapisali, da se bo šola na Prevorju pričela graditi 16. marca 1998 in naj bi bila do konca leta tudi zgrajena.

F.K

Bo dr. Moser tisti princ, ki bo prebudil začarano princesko - Slivniško jezero?

Šentjurčani smo se že navadili, da vsake toliko časa slišimo nekaj več ali manj vznemirljivih govoric o "Kozjanskem morju". Pred leti so bili to najprej nepričakovani turistični bum, nato razni poskusi divjega lastninjenja jezerske obale, nakar je z jezerom poskušal obogateti Alpos, nazadnje pa se je vse skupaj grozljivo umirilo. Zadnje čase smo slišali le še to, da jezero biološko nepreklicno umira in da ribiško ni več zanimivo.

Letošnja jesen je poskrbela za majhno senzacijo: jezero je kupil znani šentjurski zdravnik Ivan Moser.

Vse mogoče je bilo slišati. Tudi to, da naj bi za vse skupaj, vključno z nepremičninami in okrog 100 hektari zemljišč odšel vsega le 250.000 DEM, da naj bi kupil delež štorske železarne, ki ga v resnici sploh ni oziroma je v lasti državnega sklada kmetijskih zemljišč in podobno.

Kaj je na stvari, smo poskušali zvedeti kar pri novem lastniku dr. Moserju. Ni bilo težav; dr. Moser je takoj pristal na razgovor.

"Ne, seveda ne gre za nakup jezera in zemljišč. Družina Moser se je le odločila, da odkupi delež Železarne v podjetju RTG Tratna. Gre za 50,8% firme RTG, kar pomeni, da smo postali večinski lastniki te firme. Ne želim reči, za kakšne denarje gre, ker zadeve še niso formalno speljane, pa tudi glede dajanja informacij z družbeniki še nismo usklajeni. Poleg družine Moser namreč vlagata v Tratno še dva družbenika iz Ljubljane. Ko bo formiran novi upravni odbor in bo opravljena prereгистраcija firme, bo seveda lažje govoriti. Pa ne samo o nakupu, temveč tudi o konkretnih načrtih za oživitev Slivniškega jezera. Prosim, da vzamete to na znanje in vse, kar bom povedal, vzamete kot moje osebno stališče."

Prav! Kakšna je torej vaša vizija usode Slivniškega jezera?

"Slivniško jezero, kot peto največje jezero v Sloveniji, ima svojo strateško vrednost, ki pomeni zame izziv. Kot veste, se bom letos oktobra upokojil in se nameravam, če mi bo zdravje poslužilo, tu polno angažirati. Osebno verjamem, da je kljub očitnim velikim problemom, možno z jezerom ustvarjati in zaslužiti.

Ribištvo seveda ostane ena izmed prioritet. Prevzel ga bo gospod Štravs, ki se na te zadeve dobro spozna. Najprej nas čaka inventarizacija ribjega življa, potem pa ukrepi za intenzivnejše ribogojstvo. Jezero mora spet postati zanimivo za ribiče. Prav gotovo bo potrebno urediti tudi tako imenovane lovne ribnike, kjer si bodo lahko nedeljski ribiči sami postregli s svojim ulovom.

Ribiški dom naj bi postal predvsem center za letovanje šolarjev, invalidov in podobno. Tu naj bi se dogajale različne učne delavnice, ekološke, jezikovne in podobno. Ponudili bomo tudi možnosti za več vrst športnih aktivnosti: veslanje, jadrnanje, tenis, balinanje... Že

preko zime bomo preuredili oba paviljona in uredili stacionar z okrog 100 posteljami. Denar za ta projekt imamo že zagotovljen. Šlo bo za dokapitalizacijo iz Ljubljane, računamo pa tudi na državno pomoč. Gostinskega lokala odprtega tipa v večjem obsegu, kot je današnji bife, ne načrtujemo. Ob cesti pod Rakitovcem bo potrebno urediti čolnarno, na jezero pa moramo vrniti tudi ladjo tipa "Jezerska kraljica".

Infrastrukturni problemi ob jezeru presejajo naše možnosti. Omogočiti bo potrebno dostop po cesti ob jezeru, mimo jeza, in se spopasti tudi s pomankljivo oskrbo z električno energijo. Zdaj nam Elektro Celje zagotavlja le okrog 180 - voltno omrežno napetost. Tu se bo s svojimi srednjeročnimi plani morala vključiti tudi Občina. Še več bo težav z ekološko sanacijo jezera. Poznana mi je neugodna študija prof. Vrhovška, ki jo je naročila Občina.

Ko bo opravljena njena recenzija, računam, da se bo to zgodilo že letošnjo jesen, se bomo sanacije lotili s pomočjo države in mednarodnih ustanov (PHARE). Vem, da tu na odločujočo pomoč Občine ne moremo računati. Mulj, največjega onesnaževalca jezerske vode z dušikom in fosforjem, je praktično nemogoče odstraniti. Več se bo dalo storiti s sanacijo povodja jezera. Tu se nahaja okrog 800 gospodinjstev in kmečkih gospodarstev, ki ob vse večjem standardu (vodovod, pralni stroji...) s svojimi odprtimi kanalizacijskimi odtoki predstavljajo velik vir onesnaženja. Pričeli bomo s sanacijo teh točkovnih onesnaževalcev. Na represijo tu ne računamo. Več koristi bo od državnega subvencioniranja, izgradnje ustreznih troprekatnih greznic in od izobraževanja ljudi. Biologune za strnjena naselja (oba Rakitovca, Sv. Štefan, Cerovec) so nujen predpogoj sanacije jezera.

Vsi drugi onesnaževalci so takorekoč zanemarljivi. Vse to so moja razmišljanja, čeprav imajo nekatera tudi že uresničljivo osnovo. Bolj konkretne podatke boste morali še počakati. Končno se moji družbeniki lahko odločijo tudi drugače."

Tako, to je za enkrat vse! Kaj reči za konec?

Morda le to, da je med tako imenovanimi 99 - letnimi najemniki nepremičnin ob jezeru, ki naj bi svoje dolgoročne najemnine že vnaprej poravnali s svojimi uslugami RTG in ribičem, zavlada skorajda panika, ker ne verjamejo, da bo tudi novi lastnik gledal na njihove interese tako dobrohotno kot prejšnji upravljalci. Bil pa je res že skrajni čas, da se je na RTG končalo obdobje "nikogaršnje lastnine" in smo končno dobili večinskega in odgovor nega lastnika, ki bo začel "gristi". Tisti, ki poznajo dr. Moserja, pravijo, da če kdo, potem je on tisti princ, ki se ne bo obotavljal poljubiti žabo - v upanju, da je začarana princeska.

F.K

Kdo bo ravnatelj?

Navajeni smo, da so ravnatelji naših osnovnih šol takorekoč dosmrtni, zato je vest, ki je prišla iz Slivnice, da Svet osnovne šole ni podprl ponovne kandidature dosedanjega ravnatelja g. Mestinska, bila že kar senzacija. Zlasti še zato, ker g. Mestinšek med šentjurskimi ravnatelji ni veljal ravno za najslabšega. Če bi prislunhnilo tistemu, kar se sliši med ljudmi, sta v občini najmanj še dva, ki sta bolj potrebna zamenjave, v Slivnici pa da je v akciji politika. Mestinšek, čeprav ni član SDS, je na zadnjih občinskih volitvah bil izvoljen na listi te stranke, "prevratniki" pa naj bi prihajali z leve, iz LDS. Ti naj bi se na svojo akcijo temeljito pripravili in si z lobiranjem na pravem mestu, to je med člani Sveta šole, že pred odločitvijo na uradni seji pridobili potrebno podporo za svojo kandidatko. Ta naj bi bila tudi članica Sveta šole in naj bi na glasovanju o novem ravnatelju prispevala tisti odločujoči glas zase.

Alenka Polenšek, predsednica Sveta OŠ Slivnica:

Svet je v skladu z zakonom objavil razpis za ravnatelja, nanj pa so se prijavi poleg dosedanjega ravnatelja Mestinska še njegov pomočnik g. Skale in gospa Marija Frece, vodja podružnične šole na Prevorju. Vsi kandidati so izpolnjevali razpisne pogoje in so šli v nadaljni postopek. Res je, da gospa Frecetova ni pisno podala svojega načrta

dela, a ga je bila pripravljena predstaviti ustno. Strokovni svet šole je s tajnim glasovanjem podprl kandidato g. Mestinska, Občinski svet pa nam je v enem stavku sporočil, da so zanj sprejemljivi vsi trije kandidati. Svet šole, od enajstih članov jih je bilo prisotnih 10, je s 6 glasovi za Marijo Frece izglasoval njeno kandidato. Res je, da je glasovala tudi gospa Frece, kar pa verjetno ni v nasprotju s pravili. Ko smo pred leti podobno glasovali o kandidaturi sedanjega ravnatelja, le - ta ni glasoval.

O političnem ozadju ne vem nič.

Judita Leskovšek, predstavnica učiteljskega zbora:

Strokovni zbor šole se je s 16 glasovi odločil za dosedanjega ravnatelja, Marija Frece pa jih je dobila 7. Ker je naš Svet šole sestavljen tako, da imajo v njem večino zunanji člani, kar se nam ne zdi prav, smo se pritožili na Ministrstvo.

Rudi Mestinšek, ravnatelj OŠ:

V našem primeru bo verjetno prišlo do ponovitve vsega razpisnega postopka. V primerih ko pride do nesoglasij, Ministrstvo, katerega soglasje je odločujoče, praviloma ne odloča, ampak zahteva ponovitev razpisa. Sam se za to kandidato nisem posebej gnal in se še nisem odločil, če se bom na morebitni ponovni razpis sploh še odzval. Morda je v ozadju res politika, toda tudi če gre za lobiranje, ni v njem nič nezakonitega.

Marija Frece, kandidatka za ravnateljico:

Vsa ugibanja o politiki so izvita iz trte. S politikom se ne ukvarjam in nimam nič z njo. Prijavila sem se na razpis, Svet šole me je v skladu s svojimi pravili potrdil in to je vse. Res pa je, da nisem predložila svoje pisne vizije razvoja šole, ker iz izkušenj prejšnjega razpisa, ko sem jo dala, vem, da je postranskega pomena.

Razplet v Slivnici bo še zanimiv in bo postal vzorčni primer za podobna dogajanja tudi na drugih šolah. Stroka in politika pač često ne bosta hodili vstrec z roko v roki, sveti šol pa bodo mesto, kjer se bosta nujno srečevali iz oči v oči. To je tudi njihov namen. Verjetno čas politično indiferentnih ravnateljev nepreklicno mineva. Med dvema strokovno enako močnima bo slej ko prej zmagal tisti z večjo politično podporo, kar se pa v Slivnici še ni zgodilo.

Če s tega stališča poskušam oceniti dogajanje v Slivnici, potem je tu verjetno odpovedala politika na občinski ravni. Občinski svet, ki je politični organ in ima dovolj pristojnosti tudi na tem področju - g. Mestinšek pa je celo njegov podpredsednik - je enostavno zaspal in svojo odločitev prepustil drugim. Da se namerno ni hotel opredeliti, skorajda ni verjetno, saj je znano, da so se pri imenovanju članov svetov zavodov stranke med seboj ostro spopadale. Sicer pa, kot je rekel g. Mestinšek, bo morda tudi OS dobil priložnost za popravni izpit.

F.K.

Kdaj asfalt do Hrastja

Slišati je bilo, da se nam kmalu obeta še en izsiljen sestanek oziroma cestna zapora. Tokrat naj bi se zgodila na cesti proti Hrastju. Vzrok so seveda neizpolnjene obljube. Asfaltiranje 2,5 kilometerskega odseka do Hrastja naj bi bilo že večkrat načrtovano, toda vsaka nova občinska garnitura, ki pride na oblast, tako pravijo prizadeti vaščani Hrastja in Dobrine, si vedno premisli. Ko je Občini šlo za soglasje KS Loka za zgraditev vodovoda Hrastje, je menda župan bil čisto mehak in je med drugim obljubil tudi ta asfalt. Pa ne samo takrat, tudi kasneje, nazadnje jim ga je obljubljal podžupan Pungartnik, čeprav v občinskem proračunu zanj ni bilo niti ficka. V KS so pristali, da sami prispevajo okrog 40% vseh stroškov, čeprav velja v občini dogovor o 10 odstotni participaciji KS, in so se dela tudi že lotili. Potem pa so prebrali v razpisu, da gre menda le za 800 metrov asfaltne prevleke, ki naj bi stala okrog 10 milijonov SIT, večji del njihovega truda, vreden okrog 4 milijone, pa bo prepuščen razdiralni sili jesenskega deževja. Ne, tako se ne gremo, so si menda rekli, in začeli iskati druge možnosti.

Kaj se dogaja z njihovo cesto, sem vprašal **predsednika sveta KS Marjana Skaleta**: "Obljubljen nam je bil asfalt na celotnem odseku, dolgem okrog 2,5 km. Krajevna skupnost naj bi zagotovila zemeljska dela in nasip, Občina pa asfaltno prevleko. Mi smo se lotili dela že spomladi letos, vložili v cesto 4,6 milijonov SIT, zdaj

pa smo zvedeli, da bo občina dala samo za 800 m asfaltne prevleke, ki pa naj bi stala kar 10 milijonov SIT. Zanimivo je, da smo mi pridobili boljšega ponudnika, ki bi napravil 6 centimetrsko enoslojno asfaltno prevleko na celnem odseku ceste za 15 milijonov SIT. Pristal je tudi na obročno odplačevanje. Toda ker je razpis bil objavljen sredi poletja, ko je naš ponudnik bil na dopustu, je razpis zamudil in bo delo verjetno dobilo bistveno dražje Cestno podjetje Celje. Pa ne gre le za to, pomembneje je, da smo mi že opravili določena pripravljalna dela, ki pa bodo propadla, če ne bo asfalta. Naši ljudje so dobili občutek, da jih na Občini izigravajo, zato je revolt razumljiv. Kaj se bo zgodilo, ne vem. Odvisno je od tega, kaj bo z asfaltom. Govori se o cestni zapori, morda pa še o čem bolj odločnem."

Podžupan Oto Pungartnik: "Iz sklada za razvoj podeželja smo pridobili 8 milijonov kredita za to cesto, 2 milijona pa bo primaknila občina. V uradnem listu smo že objavili uradni razpis del za 800 metrski odsek, kar verjetno moti krajanje. To seveda ne pomeni, da ne bomo naredili več. Naš namen je, da se s tem asfaltom opravi prva faza (grobi asfalt) urejanja te ceste, koliko pa se bo uspelo narediti je odvisno od ponudnikov. Okrog 10 milijonov SIT bi stala kompletna ureditev 800 metrskega odseka. Investicijski predračun znaša 27 milijonov."

TRIDESET LET GASILSTVA NA KALOBJU

Vas Kostrivnica pred nekaj več kot tridesetimi leti. Pomlad. Ljudje so na polju, hiše imajo še vedno idilično podobo s slamo kritih streh, v hlevu mukajo krave, vas kot da je izumrla. Nikjer žive duše. In potem se pri Jurekovih nekaj zgodi. Droben plamenček kot za šalo preskakuje s sena na seno, pa s trama na tram in na koncu s strehe na streho. Ročev Polček zavpije: „Goriiiiii!“, toda nikjer ni nikogar, ki bi ga slišal. Kar ga nesejo noge teče v dolino po gasilce. Prišli so iz Slivnice. Ni telefona, ne ceste, zato jo usekajo kar naravnost čez gozd, toda....pridejo prepozno.

Medtem so se pri gorečih poslopih zbrali že skoraj vsi vaščani, razen domačih. Bili so na delu precej daleč od doma. Vsak je delal kar je mogel, gasili so z vedri in poskušali rešiti vsaj nekaj. Toda plamen je bil že preveč oblasten. Trenutek za tem, ko je Polček izpod kozolca potegnil star voz, so se goreči tramovi usipali kot plaz. Vsi so lahko slišali trpeče mukanje krav, jih celo videli skozi dimno zaveso, storiti pa ni mogel nihče ničesar. Ogenj je v nekaj minutah uničil tri poslopja, izbrisal delo nekaj desetletij in izničil vse žulje in znoj, ki so jih vložili v svoj dom. Nič ni ostalo. Vas je bila odeta v črnino. Pogorišče je bil obupen in grozljiv opomin, v zraku pa je bil še dolgo vonj po zažganem in trpečem.

Tisto leto so se zbrali kalobški možje in fantje, z Jožetom Vodebom na čelu. Tako

je nastala prva gasilska četa na Kalobju. Bili so brez znanja, brez opreme ali denarja, vendar si edini, da se kaj takega ne sme več ponoviti.

Ustanovili so PGD in mnogi so zanj takorekoč živeli. Menjavali so se predsedniki in poveljniki, vendar so pomagali vsi. S tisoči udarniških ur in z neverjetno vztrajnostjo je zrasel gasilski dom, kupili so prvi avto, izposlili kakšno staro opremo od sosednjih, že bolj utrjenih gasilcev.

19. julija so praznovali tridesetletnico obstoja. Za slovesnost so se kar najbolje pripravili. Gasilski dom so prebarvali, počistili, postavili ograjo in ga okrasili s sliko sv. Florjana. Za začetek pa so obiskovalcem postregli s presenečenjem. Pripeljali so gasilsko cisterno, ki je poleg novega avtomobila, ki so ga kupili lani, končno zaokrožila avto park, ki so ga tako potrebovali.

Na slovesnosti so obesili nove trakove na prapor, pribili nanj žebličke, podelili priznanja in povedali kar nekaj velikih besed. Predsednik društva gospod Ferdo Pušnik kar ni mogel skriti veselja. Otroci, ki so z gospo Kukovičevo pripravili lep program, pa so to vzdušje samo še okrepili. Najlepši pa je bil občutek, da so na kalobške gasilce ponosni vsi krajani, saj svoje delo opravljajo s pravim gasilskim duhom, ki se vedno odzove na pomoč.

In za konec sem dolžna še opravičilo. Pri prejšnji številki se je tale zapis izgubil nekje na poti do urednika. Res ni bilo nalašč, vendar je morda celo bolje tako. Sadovi vsega tega dela so še vedno tu, vendar jih je zdaj, ko se je slovenostni pomp unesel, mogoče lažje realno pogledati.

To pa ne pomeni, da je cisterna ali karkoli drugega zdaj manj vredno. Človek se vpraša, kako jim vse to uspeva, z eno samo veselico ob prazniku Marijinega imena v začetku septembra in nabirkami. Cisterna še ni povsem plačana, a se je pri požaru v Trnem že pokazalo kako nujno je potrebna. Očitno še premalo. September je skoraj mimo in z njim tudi precej znani kalobški praznik. Romantične želje, da naj bi bil ta dan namenjen izključno romarjem (se pravi brez prodajanja česar koli) se je že izkazalo za utopično. In potem se človek vpraša kje je solidarnost. Vsak je želel pristaviti svoj lonček, pa naj je bil potreben ali ne. Gasilci se naj znajdejo kakor vedo in znajo, pa četudi se bodo morali odpovedati cisterni ali še čemu potrebnejšemu.

Iz vsega skupaj se je rodil prepir, ki ga je kasneje pravo novembrsko vreme naredilo brezpredmetnega. Priokus razočaranja pa je ostal.

Saša Teržan

Ko ključi priletijo z neba

V soboto, 6. septembra, je Prostovoljno gasilsko društvo v Slivnici prevzelo novo orodno vozilo znamke Mercedes. To je nadomestilo že 24let starega Forda, ki ga bo gasilsko društvo prodalo ali podarilo kateri izmed gasilskih enot v Paridolu, Javorju, Bukovju in na Slivnici.

Prireditve se je začela ob 16. uri z gasilsko parado, ki ji je poveljeval Martin Cmok mlajši. Slovensko zastavo je na svojem konju nosil Blaž Zidanski, znak in prapor gasilskega društva pa mlajši gasilci. Parado je popestril popolnoma obnovljen gasilski voz, ki ga je gasilska četa Gorice pri Slivnici uporabljala od leta 1929 dalje. Voz je obnovil Stanko Lesjak, ki obnavlja in izdeluje različne vozove že dalj časa in je po tej dejavnosti znan daleč naokrog, vanj pa je vpregel tudi svoje konje. Na gasilskem vozu so sedeli še edini živeči ustanovni član GD Gorica pri Slivnici Joško Vodeb in njegovi prijatelji, desetina veteranov. Parado so spremljala številna prijateljska prostovoljna gasilska društva iz Šentjurske, Šmarske in Zreške gasilske zveze ter prostovoljni gasilski društvi iz Černelovcev in Bednje.

Slavje so popestrili pevci s Svetega Štefana, mlada pevca Uroš in Davor, folkloristi, plesalci in recitatorji pod vodstvom Branke Jelen.

Vozilo je blagoslovil novi slivniški župnik Marko Šramelj. Ključi gasilskega orodnega vozila so prileteli izpod neba, od koder jih je vrgel motorni zmajar. Prevzela sta jih uradna voznika novega gasilskega vozila Andrej Kavčič in Srečko Fidler.

Prireditve sta se udeležila tudi predsednik Gasilske

zveze Šentjur Jože Zupanc in podžupan Oto Pungartnik, ki sta spregovorila o vlogi in pomembnosti domačega prostovoljnega gasilskega društva ter njegovi pridobitvi.

Po uradnem delu je vse prisotne zabaval ansambel Ptujskih 5, a jih malo razočaral, ko je ob poldrugi uri zjutraj nehal igrati in pustil za sabo glasbe željne ljudi. Kaj so hoteli. To si lahko privoščiti le tako znan ansambel.

Predsednik gasilskega društva Marjan Drame je še povedal, da je orodno vozilo stalo približno 58.000 nemških mark. Dobro tretjino je prispevala občinska gasilska zveza, dobro petino KS Gorica pri Slivnici, slabo polovico pa so nabrali po domovih in pri sponzorjih. Veseli ga, da je prireditev uspela, kar jim prav gotovo ne bi uspelo brez pomoči domače krajevne skupnosti, planinskega društva, osnovne šole in vseh dobrih krajanov.

Nina Gradič

Igre brez meja na Slivnici

V nedeljo, 7 septembra, sta KS Gorica pri Slivnici in športno društvo s Slivnice na slivniškem igrišču organizirala igre brez meja. Iger so se udeležile osemčlanske ekipe, vsaka je imela šest moških in dve ženski, iz Gorice, Slivnice, Javorja, Bukovja, Paridola, Voduc in Turnega.

Ekipe so se pomerile v šestih igrah, ki jih je komentiral predsednik KS Gorica pri Slivnici Zoran Leskovšek, sodila pa Ivko Čretnik in Ljubo Žafran. Najprej so tekmovalci prenašali polna vedra vode do posod, kamor naj bi prinesli čimveč vode. Drugič so s kolesom in avtomobilsko gumo vozili mimo ovir. Tretja igra je bila za marsikoga zelo nasitna. Izbranci iz tekmovalnih ekip so morali z zavezanimi očmi v najkrajšem času pojesti hrenovko, na

debelo namazano s senfom, katero so jim na ribiški palici postregle sotekmovalke in nato spiti še vrček piva, tega pa z odvezanimi očmi. Po dva iz ekipe sta tekmovala tudi v suvanju pet kilogramske krogle. Peta igra je bila v znamenju vreč in skakanj v njih ter številnih padcev. Nazadnje so se ekipe pomerile še v vlečenju vrvi. Skupno zmago so si tako pritekmovali domačini, ekipa Slivnica, ki je dobila prehodni pokal. Druga je bila ekipa iz Gorice in si prislužila pikado. Treji so bili Paridolčani.

Za dobro voljo je ves čas skrbel Ansambel veselih ventilčkov, to so Franjo Vodeb, Igor Mastnak in Fogi. Tekmovalcev in številnih gledalcev ni v slabo voljo spravil niti dež, so se pač morali prestaviti pod najbližji balkon. Tam so se kar utaborili in pojedli zasluženo malico.

Nina Gradič

Gostilna in trgovina Grasselli v rokah Mire Abram

„Pot podjetništva sem začela pred osmimi leti, ko sva doma z možem odprla trgovino Lunca, ki se je zdaj preselila v Sevnico. Že pred časom sem odprla gostilno Grasselli, sedaj pa je tudi trgovina Grasselli v mojih rokah,“ je po pozdravu vseh prisotnih začela lastnica vseh teh objektov, Mira Abram in nadaljevala, da si želi, da bi s tem pripomogla k oživitvi kraja.

Odprtje prenovljene trgovine je blagoslovil, kot je to vedno bolj v navadi, novi slivniški župnik Marko Šramelj, ki se je nadejal, da gostilna in trgovina ne bosta samo prostora, kjer se bodo krajani zbirali ob neplodnih pogovorih, ampak tudi družili prijetno s koristnim. Par besed v spodbudo je slivniški podjetnici povedal tudi župan Jurij Malovrh.

Za kratek kulturni program je poskrbela folklorna skupina, ki je plesala po taktu Gašperja Jelena in pod taktirko Branke Jelen. Pela sta še Davor Pušnik in Uroš Knehtl, ki sta že kar stara mačka v nastopanju. Potem so se na oder s Stančevim

zapravljivčkom pripeljale »Frajle iz Laškega« in do 16. ure zabavale ljudi, željne zabave ter lepih in mladih obrazov. Nasledil jih je ansambel Mikola.

Robert Grasselli, pravi lastnik celotnega objekta, kjer so trgovina, gostilna in nekaj stanovanj, je povedal, da mu je v Gorici pri Slivnici zelo všeč. Veseli ga, da se je Mira Abram tako potrudila. „V Slivnici se tako očitno nekaj dogaja in življenje v njej napreduje. Vsekakor obstaja možnost, da bi se vrnil iz Amerike, kjer sedaj živim, v Gorico pri Slivnici in se tukaj naselil, a ne pred končanim denacionalizacijskim postopkom, ki kar noče in noče steči,“ je končal Robert Grasselli, ki pa več zaradi še ne povsem urejenih papirjev zaenkrat ni hotel povedati.

N.G.

Robert Grasselli ni mogel odkloniti povabila Mire Abram, da naj pride na oder in prisotnim pove nekaj besed

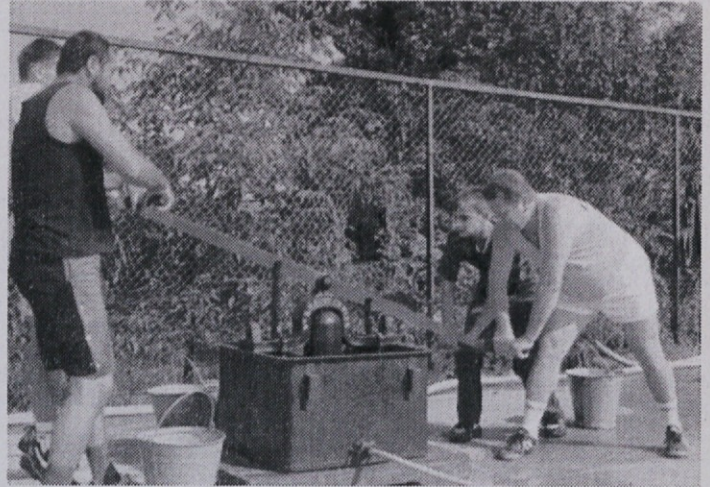
Gasilske igre'97

Konec avgusta je prostovoljno Gasilsko društvo Ponikva organiziralo gasilske igre brez meja. Ker mi ni uspelo zbrati dovolj navdušencev, da bi se iger udeležili kot ekipa, sem se pozno popoldne kar sama s kolesom in fotiko odpravila proti Ponikvi. Moj spomin me je žal malce prevaral glede številnosti in naklona hribčkov, ki vodijo do tja, tako da sem komaj še ujela začetek tekmovanja.

Prijavljenih je bilo 7 ekip, kar se je meni zdelo precej kljub večjim pričakovanjem organizatorjev. Ravnokar so se pripravili za prvo igro, ki se je imenovala zbijanje tarče. Pri tem so štirje člani črpali vodo z gasilsko črpalko, eden pa je curek iz cevi usmeril v oddaljeno luknjo, od koder se je voda stekala v vedro. Fantje iz Luterij (Ferlež, Matko, Bračič, Šraml in Strnad) so črpalko skoraj odnesli, tako močno so pumpali, ekipa iz Dolge gore, ki so jo sestavljali sami mladi fantje (Marko, Ivan, Jure, Primož in Beno) pa se je zadeve lotila kar v tričetrtinskem taktu. Edina ženska ekipa iz GD Šentjur je v svojem vedru zbrala sicer najmanj vode, so pa dekleta (Katja, Polona, Nina, Mateja in Milena) osvojila srca publike, ki jih je glasno spodbujala. Najbolje se je obnesel tričetrtinski takt GD Dolga gora in mirna in natančna roka 15-letnega Bena Medveda. V njihovem vedru so namerili kar 4,7 litrov vode!

V drugi igri, kjer se jim je pridružila še osma ekipa iz Slivnice, so fantje in dekleta iz vedra z vodo pobirali pridelke. Zamudniki iz Slivnice (Jože, Tomaž, Peter, Dušan in Andrej) so očitno želeli nadoknaditi zamujeno, saj so se najbolj zagnali in dosegli tudi najboljši čas. Zmage so si bržkone želeli vsi, tudi g. Šraml iz Luterij, ki se je v silni naglici spotaknil in spektakularno padel. Tudi v naslednji igri, ko so morali pobirati malico, mu je zmanjkalo tal pod nogami. Za nameček se je utrgal še ročaj z deske, ki so jo uporabljali za "prehod" do frakeljca, a ni bilo

problema. Gasilci so takoj pričarali posodo z žebli in v nekaj sekundah ročno zabili ročaj nazaj na njegovo mesto. Svojo pravo vrednost je g.Šraml pokazal v zadnji igri, kjer je bilo treba

nabrati in kožuhati koruzo. Hitro in učinkovito je povezal stroke koruze in jih obesil na ciljni klin. Tudi dekleta so v zadnji igri zelo dobro štartala in resno zapretila moški konkurenci.

Pokal za prvo mesto so prejeli fantje iz Lokarij (Šolinc, Krameršek, Titelj, Maurin in Mauer), drugo mesto pa sta si delili ekipi iz Ponikve (Roman, Branko, Marko, Srečko in Tone) in Slivnice. Ljudje so se razbežali še pred razglasitvijo rezultatov. Najbrž so pobegnili v senco, vsaj do začetka veselice, na kateri so igrali člani ansambla Rogla. Tudi srečke po 300 SIT jih niso pritegnile, pa čeprav si lahko zadel živega piščanca in celo koštruna. Tudi sama sem se pred pričetkom "drugega dela" iger na svojem dvokolesniku pognala proti Šentjurskim hribčkom.

Barbara Gazvoda

Visok jubilej na Anderburgu

Gospa Mežek, ki je s 95. leti naša najstarejša članica, se je strumno postavila pred fotoaparata. Na dan našega obiska je bila že obkrožena s svojimi prijatelji, ki so ji prišli čestitat. Jubilatka se še vedno razveseli vsakega obiska, s katerim lahko poklepeta o nekdanjih in sedanjih časih, vsak dan prebira časopise in je na tekočem z dogodki doma in po svetu. Seveda je naročena tudi na Šentjurske novice, ki jih prečita do zadnje vrstice.

Želimo ji še naprej mnogo lepih dni in trdnega zdravja!

DU Šentjur

Krajevni praznik na Blagovni

Poleti leta 1944, ko si je na Štajerskem pot utirala 14. divizija in imela pri tem veliko žrtev, so v njej nekateri sklenili, da nekje v skritem kraju na Celjskem naredijo majhno bolnišnico, ki bi številnim ranjencem nudila prvo pomoč. Tako je na Cerovcu pri Blagovni nastala partizanska bolnišnica

Zima. V spomin na ustanovitev le-te Krajevna skupnost Blagovna vsako leto v avgustu praznuje krajevni praznik.

Bolnišnica je svojemu namenu služila do januarja naslednjega leta, ko so se partizani zaradi izdaje morali umakniti. Okupator je

tako našel prazno bolnišnico in jo kljub temu zažgal. Ostal je le požgan prostor, nekaj posode in spomn tistih, ki so se v njej zdravili ali bili zdravljeni. Slednjih je bilo približno 160. Zveza borcev je leta 1973 po njihovem pripovedovanju prvič obnovila bolnišnico. Letos so jo obnovili drugič,

bolnišnica je bila namreč obita z lesom, ki je v nezračnem prostoru prhnel.

Letos so krajevni praznik praznovali 23. in 24. avgusta. Popestrili so ga s pohodom od Osnovne šole Blagovna na Proseniškem skozi Šohto do bolnišnice Zime, ki se ga je udeležilo več kot 40 pohodnikov. Ta pohod naj bi postal tradicionalen in je še toliko bolj zanimiv, saj naj bi po isti poti hodila tudi 14. divizija.

Pri bolnišnici je imel govor najprej predsednik KS Blagovna Edi Peperko, ki je povedal o delu v krajevni skupnosti v preteklem letu: Spomladi so dokončali vodovod iz Primoža v Zgornje Lokarje.

Krajevni praznik so sicer praznovali še brez asfaltnih prevlek na cestah v Tanik, Proseniško-Polak, Zlateče-Podgrad, odsek na Goričici in v novem naselju na Proseniškem, a dela na teh cestah že potekajo. Letos še posebej težko čakajo na začetek del na zelo prometni cesti Sele-Bukovžlak-Celje. Gre za posodobitev 350-metrskega odseka na Selah (vključno z mostom, kjer je prometna črna točka) ter odseka na Proseniškem, od ribnikov do križišča proti Celju in Vojniku. Pri tem gre za občinsko investicijo, vredno več kot 38 milijonov tolarjev.

Predsednik je podelil tudi priznanja najuspešnejšim in najprizadenejšim

učencem, Katjuši Pušnik, Maticu Gobcu, Urški Košec, Urški Zupanc in Boštjanu Korošču, ter dvema uspešnima in prizadenejima krajanoma Stanetu Jezovšku in Jožetu Gajšku. Prireditev so s kulturnim programom popestrili še otroci iz domače osnovne šole. Vsi obiskovalci pa so si lahko ogledali še bolnišnico Zimo.

S praznikom so krajanje nadaljevali še v nedeljo, 24. avgusta. ko so ob 14. uri pred gasilskim domom Lokarje priredili gasilsko tekmovanje, ga nadaljevali s slovesnim razvitjem prapora ob 16. uri in ga zaključili z družabnim srečanjem.

N.G.

Turistični nedelji se dež ni izneveril

Res pa je, da je bil letos gospod Bog nekoliko bolj uvideven in je poslal svojo roso šele uro ali dve po tistem, ko je uradni del bil že mimo. Zasluge za tako srečen razplet pa si gotovo lahko lastijo tudi organizatorji, to je Turistično društvo Planina, ki so pričetek svoje tradicionalne turistične prireditve postavili v zgodnje in vroče nedeljsko popoldne. Kljub temu, pa se je ob 14. uri, ko se je zgodila povorka voz na temo "Od debla do zobotrebca", zbralo kar lepo število ljudi. Precej pa je bilo tudi zamudnikov, ki niso verjeli, da Planinčani mislijo z veselico

naj bi prikazovale planinske tradicionalne holcarske spretnosti, nazadnje pa se jih je na prizorišču pojavilo le teh pet.

Še najbolj avtentični so bili drvarji s Sel. Obrez, Šmid in Kolman so očitno prepričani, da bo zima huda. Za njimi je peljala prikolica z Brda. Na njej so tesali "švelerje" Šeško, Jazbec in Tovornik z Brda. Hladin in Centrih iz Podloga sta cepila škodle, Koprivc s svojo ekipo iz Planinske vasi je tesal rušt, Kostevc, Špan in Bobek iz Vejic pa so pletli košare in opletali flaškone. In to je bilo vse! Kljub temu, da so bile prikolice lepo in domiselno urejene in okrašene, so prisotni vendarle menili, da je to premalo. Marija in Jana, pod vodstvom "župana" in predsednika Turističnega društva Planina g. Kneza, bosta morali do naslednje ga leta očitno bolj napeti možgane. Morda mimogrede en namig: med vasmii je treba vzbuditi tekmovalno vzdušje in za najboljše skupine pripraviti spodbudne nagrade, recimo teden dni počitnic v Atomskih toplicah, izlet na morje ali pa svečano večerjo v Montparisu in podobno.

Tekmovalni del prireditve, ki ga je tako kot vsako leto vodil Drago Jazbinšek, je letos obsegal spretnostno vožnjo s 55 let starim biciklom okrog prireditvenega prostora. Moških tekmovalcev je bilo kar dovolj, ženske pa nobene. Škoda. Zadnja ovira, tekmovalc je moral predreti balonček, iz katerega se je nanj vlila voda, je požela še največ aplavza.

Če še povem, da je bila na prireditvi še tradicionalna Ivanka Prošjača (gre seveda za gospo Udučevo, ki je letos zvito večji del svojih prošjač spekla lepo doma, v peči sredi trga pa le nekaj za gušt) in da je aktiv kmečkih žena postavil za svojo stojnico nekoliko mlajšo ekipo, sem povedal

pravzaprav vse. Da je igral ansambel Nasmeh, v njem igrata tudi dva domača Romiha, že skoraj ni novica. Novica bi bila, če bi lahko zapisal, da me je presenetil s svojim nastopom. Pa me ni. Ampak nekateri so se kljub temu na plesišču temeljito ogreli. Hudobno bi rekel, da bolj zaradi sonca kot ritma.

Zadovoljni obraz planinskega župana je sicer kazal, da je vse v redu, očitno pa se z njim niso strinjali tisti zgoraj. Če se je po plohi toplih in težkih deževnih kapelj še uspelo komu obdržati za šankom, nisem utegnil več preveriti. Vse kaže, da Planina, podobno kot Šentjur, ni več pravo okolje za pravo veselico.

"točno opoldne" čisto resno. Med njimi sem žal bil tudi sam. A so me znanci pomirili, da naj bom kar tiho, ker nisem nič zamudil. Pred šolo je namreč še zmeraj stalo pet traktorjev z lepo okrašenimi prikolicami, na katerih je bilo še prav dobro vidno, zakaj je šlo. Idejni tvorki povorke Jana Doberšek in Marija Uduč sta sicer obljubljali vsaj dve desetini domiselnih prikolic iz vseh okoliških vasi, ki

Obvestila matične službe

Poročili so se:

Jernej Rajh s Planine in Marija Brilej iz Hrušovja, Vladimir Laubič iz Dramelj in Milena Sivka iz Jarmovca, Bojan Firant s Kalobja in Leopoldina Volf iz Završ, Matevž Jus in Marija Jager iz Vrbnega, Blaž Vavdi in Urška Plevčak iz Celja, Janez Škoberne iz Laz in Brigita Jelenc iz Šentjurja, Gabrijel Kušar iz Tinske gore in Anita Laubič iz Lutnja, Boštjan Hernavs iz Celja in Leskovšek E. Barbara iz Stopč, Dejan Golež iz Maribora in Tatjana Vovk iz Hotunja, Robert Dolar s Planine in Lidija Šnek iz Slatine.

Umrli so:

Ana Klanjšek (65) z Rifnika, Edvard Praznik (74) iz Šentjurja, Branko Mastnak (29) iz Bodrež.

Metka PINTER
Ul. Leona Dobrotinška 5, Šentjur

063 743 357

izdelujemo
cvetne aranžmaje, vence, šopke

aranžiramo
po najmodernejših smernicah

nudimo
lončnice ter veliko izbiro enoletnic
in trajnic za grobove in skalnjake

Delovni čas

vsak dan 8 - 19
sobota 8 - 13
nedelja 8 - 11

se

priporočamo!

FITNESS

DRUŠTVO SCORPION

SELIŠKARJEVA 9,3230 ŠENTJUR
TEL.: 063/740-202

v Šentjurju
TEL.: 740-202

Bi radi imeli mladostno in
čvrsto postavbo?
V ogrevanih prostorih vam
nudimo vadbo na 25
orodjih po zelo
ugodnih cenah!

Delovni čas:
od ponedeljka do petka:
18. - 22. ure

LJUBEČNA CELJE d.d.

Kocbekova 30 Ljubčna
p.p. 39 3001 CELJE
Telefon: +386 63 461-441,
+386 63 461-046
Telefax: +386 63 461-015,
+386 63 461-009

odkup odpadne opeke

investitorji, gradbinci, krovci - pozor!

ODKUPUJEMO odpadno opeko (strešniki, očiščena zidna opeka)

CENA:

1.000,00 SIT / m³ za gotovino in

1.500,00 SIT / m³ za izdelke LJUBEČNE Celje d.d.

ODDAJA ODPADNE OPEKE:

vsak dan (ponedeljek-petek) od 7.00 do 14.00

LJUBEČNA Celje, d.d. - obrat ZAČRET, Začret 12

**VARUJMO
OKOLJE
SKUPAJ!**

LJUBEČNA Celje, d.d.

TIP

LIPA p.o.
Šentjur

Drofenikova 3
3230 Šentjur
tel.: 743-677
fax: 741-729

VINOGRADNIKI

**Sedaj je pravi čas za nakup opreme za
trgatev**

GROZDNI MLINI VSEH VRST

STISKALNICE ZA GROZDJE

PVC KADI ZA GROZDJE od 85 l - 1000 l

ČRPALKE ZA PRETOK TEKOČIN

CISTERNE ZA VINO INOX od 35 l - 1100 l

GRELCI ZA MOŠT S TERMOSTATOM

BRENTE, LAKOVNICE, ZABOJI in ostale posode za trgatev

VELIKA IZBIRA ENOLOŠKIH SREDSTEV ZA VINARSTVO,
KLETARSKA OPREMA IN PRIPOMOČKI

PVC POSODA ZA KISANJE ZELJA

SAMONAKLADALKA PIONIR 17

629.590,00 SIT - 5% popust

PONUDBA MESECA:
Krompir za ozimnico 24,00 SIT/kg

termix

TEHNIČNA TRGOVINA

Cesta Kozjanskega odreda 87a
Šentjur
Tel./fax: 063/741-329

Trgovina s ponudbo vodovodnega in elektro materiala,
ogrevanja, orodja, barv, lakov, gradbenega materiala,
keramičnih ploščic, sanitarne keramike, opreme za
kopalnice, bele tehnike, akustike in
gospodinjstskih aparatov.

VELIKO BOŽIČNO NAGRADNO ŽREBANJE

I. NAGRADA pralni stroj **CANDY** in še
30 praktičnih nagrad. Sodelujejo kupci
z nakupom nad 19.990,00 SIT!

cement	689,00
apno	469,00
strešna okna VELUX	vse dimenzije
parket lamelni hrast S	1.839,00
zidna barva 25kg uvoz	2.399,00
betonske cevi Ø 100	7.499,00
in ostale cevi, pokrovi	ugodno

Pričakujemo vas
vsak dan
od 7.30 do 18.
in ob sobotah
od 7.30 do 12. ure.

ZASTOPSTVO:

- VELUX STREŠNA OKNA
- FASADE TERANOVA

Marko Šraml: le srečen človek je lahko dober duhovnik

Še ni dolgo tega, kar sem na tem mestu predstavljal slivniško župnijo in g. Mazeja, ker pa je Slivnica dobila novega župnika, sem se spet znašel v župnišču pri cerkvi Svete Magdalene. Da se je novi župnik g. Šraml tako kmalu znašel na straneh Šentjurskih novic, gre zasluga dobovskemu, planinskemu in šentviškemu župniku; vsi trije so namreč vljudno in po zelo kratkem postopku odklonili predstavitev v ŠN. Prav zato sem bil odprti in vedre besede g. Šramla tem bolj vesel.

Gospod Šraml prihaja iz Šmarja pri Jelšah, kjer se je rodil pred 32 leti. Že od otroštva je vedel, da bo duhovnik, zato je njegovo šolanje na živilsko - tehnični šoli v Tezmem pri Mariboru predstavljalo le najkrajšo pot do mature in do študija teologije. Diplomiral je leta 1990 v Mariboru in tega leta tudi imel novo mašo. Nato je bil 7 let kaplan v Vidmu ob Savi. Od 1. avgusta letos je župnik na Slivnici.

"Izhajam iz verne družine, toda prav nikoli nisem bil podvržen kakršnikoli prisili glede moje odločitve za duhovništvo. Bil sem deležen čudovite verske vzgoje, odločitev za duhovniško poslanstvo pa je zrasla v meni povsem spontano. Vedno sem imel rad ljudi, ne le tiste mlade in lepe, in zdelo se mi je, da tega svojega daru ne morem nikjer tako dobro uresničiti kot prav v tu. Delo z ljudmi, zlasti z onemoglimi in umirajočimi, mi daje tudi danes polno zadoščenje za mojo odločitev. Srečen sem, če lahko držim za roko umirajočega, ki ve, da je na koncu in mu uspeh posredovati tisto pomirjajoče upanje, ki presega razumski prag. Da je bila moja posvetitev skrita želja mojih starih staršev, za katero sta veliko molila, sem izvedel šele mnogo kasneje."

Gospod Šraml me je presenetil tako s svojo dinamičnostjo kot z videzom. Mobitel, kavbojke, cigareti, živahen in samozavesten nastop, pripravljenost na odgovor na sleherni besedni izziv so mu dajali prej videz uspešnega menedžerja kot duhovnika. Kljub temu nikoli ni dal povoda, da bi podvomil v pristnost njegove zaverovanosti v svoje poslanstvo.

"Moje vodilo je, da je edinost med ljudmi velika vrednota. Delati za slogo med ljudmi, to je prvo. Osebnostno rajši spim na tleh ali imam verouk pod kozolcem, kot pa da bi moja prizadevanja razdvajala ljudi. Tu v Slivnici sem rahlo začutil nekakšno razlikovanje med "mi tu gor" in "vi tam dol", ki je v času prejšnjih župnikov

razdvajalo krajanje, zato se še tem bolj zavedam teže svoje združevalne vloge. Teh nekaj kilometrov med Gorico in Slivnico ne more biti prepreka med nami. V dolini bom tolikokrat, kot me bodo potrebovali in želeli. Zame ni dileme ali župnija na Slivnici ali župnijski dom pri Urbanu. Res je center Slivnice v dolini, toda župnija je trenutno tu na Slivnici ne vidim razloga, da tu tudi ne bi ostala. Seveda potrebujemo tudi prostor pri

Urbanu, toda moja ocena je, da ga realno lahko zgradimo morda v nekaj letih, ali pa še to ne. Začeti pa moramo tam, kjer nam sedaj puščajo strehe, tu na Slivnici, pri Sveti Heleni in še kje. Kar so ljudje pripravljene imeti in vzdrževati, je tudi moja prioriteta. In pokazali so veliko pripravljenost, zato sploh ne dvomim, da bomo uspeli ohraniti vse, kar so nam zapustili predniki. Sem na Slivnico sem prišel, da bi bil župnik vseh, da bi bil tu doma, in to tudi hočem uresničiti. Zato načrte, o katerih govorim, jemljem sicer dolgoročno, toda resno.

Vnema, ki je vrela iz njegovih ust, se je odražala tudi v župnišču; telefon se je vztrajno oglašal, ljudje so prihajali in odhajali, opazil sem, da so stene sveže prepleskane, kuhinja je dobila nov leseni opaž.

Kakšni so vaši načrti?

"Vspostaviti stik z ljudmi in zaživeti z njimi. Prizadeval si bom za verouk v šolskih prostorih, dokler ne uredimo svojega veroučnega prostora in za sodelovanje z mladino. Rad bi uresničil svojo vizijo duhovniškega poslanstva v duhu načel religije osvobajanja. Čeprav sem na Slivnico prišel s pooblastili odpuščenja grehov in podeljevanja zakramentov, ne želim tu biti oblast ali prisila. Nisem Resnica in tudi ne merilo Resnice. Sem le glasnik Resnice, ki je podvržen enakim življenjskim skušnjavam kot vsi drugi. Svoje dožemanje vrednot in Boga, ki me osrečuje, želim posredovati vsem, jih združevati. Edinost je

znamenje prave vere. Duhovnik ne sme biti nekakšna zagrenjena vest, temveč bolj sočlovek, ki razume življenje, se ga veseli in svojo srečo prenaša na druge. Le srečen človek je lahko dober duhovnik!"

Ali se uradna Cerkev s svojimi razmeroma togimi stališči do splava, razveze zakona, celibata in podobno ne oddaljuje od svojih vernikov, ki živijo in delajo brez slabe vesti drugače?

"Morda je Cerkev včasih res preveč toga, toda gre za vrednote, ki jih Cerkev mora braniti trajno. Bog vedno dopušča človekovo svobodno voljo in stvari, ki jih prepoveduje Cerkev, se dogajajo naprej, ona pa jih ima pod določenimi pogoji pravico odpustiti in jih odpusti. Toda greh je mogoče le oprostiti, ne pa opravičiti. Življenje, četudi nerajno, je božji dar. Sam rad živim in sem hvaležen svoji mami, da me ni splavila in tudi zato stojim na strani življenja in ne splava. Čeprav tudi razumem žensko, ki splavi in ji odvzame nimam pravice odreči ali ji soditi. Celibat? Gre za enako vrednoto kot je na primer tudi zakonska zveza. Četudi bi mi bilo dovoljeno, se sam trenutno nebi odločil za zakonsko zvezo. Zdi se mi, da bi me oddaljila od poslanstva, za katerega sem se s premislekom in prostovoljno odločil."

Kaj menite o vračanju škofijskih gozdov?

"Na to dilemo je lepo odgovoril msg. Košir, da so Cerkev slovenski verniki in ne marsovci. Njeno premoženje pač ne more nikamor izginiti in ostaja naše. Gre za zakon in pravico.

Bi kandidirali na volitvah za Občinski svet?

"Ne. Pa ne zato, ker bi se bal očitka prepletanja cerkve in države, temveč zato, ker me moje duhovniško poslanstvo osrečuje in do kraja prevzema."

Za Slivničane velja, da so imeli kar precej nesoglasij s svojimi župniki. Kakšne so Vaše prve izkušnje z njimi?

"Moram reči, da čudovite. Pripravili so mi prelepo umestitveno slovesnost, res domiselno okrasili cekrev, pripravili pevski nastop, povsod čutim voljo za sodelovanje. Mislim, da se bomo dobro ujeli. Tudi Marica Močnik, ki mi po malem gospodinji, me je vzela takorekoč za sina in sem ji zelo hvaležen za njeno ljubez nivoost."

Hvala za pogovor in srečno na novi poti.

F.K.

S POTEPANJA PO DEŽELI TURŠKI...

Kaaam?! Pa kako moreš? Saj si čisto prismuknjena! Najmanj kar se ti lahko zgodi je, da te ugrabijo. Pa kaj res nič ne bereš časopisov, da rineš v samo leglo svetovnega kriminala...in to med Turke, ki mi že iz srednjega veka niso simpatični." Tako nekako so zvenele besede vseh sosed in tet, ki so slučajno zvedele za moje namene. Turek je pač Turek in one že ne bi nosile prodajat glave naokoli.

Nič od naštetega mi ni moglo pokvariti razpoloženja in še manj omajati mojih načrtov. Predstave pa so v resnici postajale vse bolj zmedene. Turčija kot eksotična dežela, Indija Koromandija, od koder prihajajo neomejene količine zlata, usnja in svile, dežela, kjer takšne in drugačne opojne trave rastejo za vsakim vogalom, prebivalci pa... V zavesti ljudi še vedno žive kot zavojevalci v širokih rdečih hlačah in ukrivljeno mačeto v rokah, ki kradejo otroke, ropajo in požigajo.

Toda že en sam pogled na antalijsko letališče je pomenil konec "zgodovinske romantike". Povsem običajen pogled na moderen letališki panj. Nič šokantnega, nič sapo jemajočega. Turški vodnik si je sicer skoraj polomil jezik s svojo angleščino, ampak se pri najboljši volji ne spomnim, kaj je hotel povedati. Že takrat smo začeli ugotavljati, do odhoda pa se seveda popolnoma prepričali, da ga čez gospoda Mestinska ni (v glavnem smo ga posvojili kot strica Rudija).

Dovolite, da vam podam nekaj lekcij, ki jih je potrebno osvojiti, če hočeš v tej deželi preživeti. Najprej: kruhu se reče ekmek, vodi pa su. Od lakote in žeje vas torej ne bo pobralo. Najtopleje priporočeno pa je ogibanje vodi iz pipe, če seveda nočete, da vas pobere driska.

Nekdo je sicer pristavil, da je že umivanje zob izpostavljanje nevarnosti, ampak malo avanturističnega duha pa že morate imeti v sebi.

Ne vem čisto dobro, če je to stvar evolucije ali česa drugega, ampak Turki vsekakor ne delujejo kot ljudje, ki bi bili sposobni ustrahovati pol Evrope. Celo nasprotno. Njihova gostoljubnost postaja skoraj pregovorna. Kemer, ki velja za tipično turistično mesto, je poln, prepoln majhnih trgovinic in v skoraj vsaki te povabijo na čaj ali kavo ter se kar topijo od prijaznosti. Res pa je, da znajo biti tudi hinavski, pa še to samo dokler jim ustreza. A to je že druga zgodba.

Kemer je sicer lepo mesto, a je v njem bore malo res turškega. Trgovine so polne ponaredkov znanih proizvajalcev in občutek imaš, da se prav vse dogaja izključno zaradi turistov. Kljub vsemu pa deluje nekako majhno in varno.

Nekaj kilometrov oddaljeno milijonsko mesto Antalya pa je čisto druga pesem. Trgovci niso več prijazni gostitelji s čajem v roki, ampak vsiljivi brenclji, ki se težko sprijaznijo, da tega parfuma pa res ne potrebuješ in da bi še ena preproga, ki bi jo moral pogledati, lahko povzročila hude postnakupovalne travme (lahko bi recimo sanjal, da se dušiš pod kupom preprog, pa si ne moreš pomagati...). Trgovskega duha pa navajajo že najmlajše. Drobnji fantiči, ki ti komaj sežejo do pasu, se zaganjajo po ulicah za turisti in jim v roke dobesedno potiskajo cvetje ali sezamove obročke. Že brez spodbude znajo biti presneto trmasti in vztrajni, takoj pa

ko karkoli vzameš iz njihovih rok, si svojo usodo zapečatil - zdaj res ne bodo odšli drugače kot proti plačilu. Preden smo predvsem dekleta dojela, da v trgovini ni prostora za sentimentalnost in da je tisti srce trgajoči pogled le še en del trgovčevega repertoarja, je minilo kar nekaj časa. Medtem pa nam je Rudi kot star maček pokazal, kako se stvarem streže. Nek mladenič mu je npr. na vsak način hotel očistiti čevlje. „A čevlje bi mi čistil? Pa kaj si ti nooor?! To so najlepši čevlji v ... (pozabila kje), da ti ne bi padlo na kraj pameti!“ se je razpištoli. Mladi turški gospodič sicer ni mogel razumeti, kaj mu jezni gospod pripoveduje, toda že sam pogled (švigale so strele) in intonacija glasu sta bila dovolj zgovorna. Učinkovita obramba, da je kaj. Kar lep čas je imel potem mir (mi pa tudi, če smo bili kje v njegovi bližini).

Verjetno nas je na tujino najbolj spominjala prisotnost islama. V Turčiji je Atatürk sicer odpravil uradno manjvrednost žensk, njihovo nošo, petek kot dela prost dan ipd. Tako ženske v sicer značilni noši niso bile zakrite. Kljub temu pa je bilo domačink sorazmerno malo na ulicah. Kot prodajalke v trgovinah pa so bile res prava redkost. Pa vendar smo našli tudi na ortodoksnih muslimane. Dve ženski, zakriti v črmino od prvega pa do zadnjega lasu in vse do pet in prstov. V redu, pač nam tuja kultura...toda dekleta smo se enostavno zgrozila. Bilo je vendar

Stric Rudi je postal najbolj priljubljena oseba

kakih 45 stopinj v senci! Nič niso pomagale vse teorije kako udobna in zračna so pravzaprav ta oblačila. Ne in ne! Pozneje pa so nam Turki razložili, kaj si one mislijo ob pogledu na nas; kako morejo ta dekleta hoditi naokrog napol gola?! No, prav. In takrat sem prvič z nostalgijo pomislila na domovino.

Pa ne za dolgo. Pred nami je bil verjetno eden največjih ostankov antičnega sveta. Aspendos. Gre za ogromen, izredno ohranjen amfiteater, kjer zaradi odlične akustike še vedno prirejajo koncerte. Tudi nam ga je sošolka Nataša. Sedli smo prav pod vrh in ona je bila tam v dolini še komaj kaj več kot postavica. Ljudje so ležali po kamnih kot mravlje, ko pa je nenadoma zazvenela Iz stolpa sem mi zvon doni, so obstali kot vkopani. Vse je obnemelo, nam pa je šlo skoraj do solz. Naslednje kar smo zaslišali, je bil Rudi, ki je daleč spodaj promoviral Slovenijo, deželico, ki je Turki skorajda ne poznajo.

Prihodnjič: Safari po turških hribih

Saška Teržan

Prve lastovke slovenske pomladi

Kdaj se je pričela slovenska pomlad v Šentjurju, je težko reči. Nekateri pravijo, da so bili njeni znanilci prepiri v občinski skupščini, zlasti v njenem družbenopolitičnem zboru, ki so se vlekli skoraj skozi ves mandat 1986 - 1990. "Mladinci", to je delegati ZSMS, so bili menda "tečni kot podrepna muha" in niso dali miru svojim starejšim vzornikom v ZKS. Z gotovostjo pa lahko domnevamo, da je šlo bolj za "družinski" prepir med mladimi in starimi, takorekoč za generacijski spor, ki pa nikoli ni prerasel v odkriti spopad s sistemom. Vse je ostalo več ali manj za zaprtimi vrati inštitucij in javnost je komajda kaj zvedela o dogajanjih za občinskimi in partijskimi vrati. Nesoglasja so bila predvsem posledica mučne razvojne stagnacije, v kateri se je znašel Šentjur, in pomanjkanja prostora za mlade prihajajoče generacije oblastnikov. Menda se je pisalo leto 1987, ko se je pojavila tako imenovana Šentjurska deklaracija. Rodili so jo v ZSMS, občani pa smo jo pridno podpisovali. Iz nje ni nastalo seveda nič. Vse občinske in politične inštitucije so jo zlahka preživele nedotaknjene.

Močnejši pomladni veter je zavel skozi Šentjur leta 1988 ob procesu proti Janši in tovarišem. Povsod je bilo čutiti močna čustva ogorčenosti in odpora, tudi protestne izjave so se pošiljale na različne naslove, do resnejše organiziranosti pa kljub temu ni prišlo. Zbora šentjurskega Odbora za varstvo človekovih pravic, mislim, da ga je organizirala ZSMS, se je udeležilo presenetljivo veliko ljudi. Vse ogorčenje pa je večinoma ostajalo doma, v krogu znancev ali celo za več ali manj zaprtimi vrati. Tako na junijskem mitingu v podporo Janši v Ljubljani, ki po mojem mnenju pomeni začetek slovenske demokratične probrazbe in tudi prvo odkrito manifestacijo drugačnosti, ni bilo prav mnogo šentjurskih občanov. Tam zbrana množica, zlasti pa še njena doslej nevidena odločenost spremeniti družbo, sta name napravila močan in nepozaben vtis. Domov sem se vrnil trdno odločen, da poskušam zrevolucionirati sicer navzven mrtvouden Šentjur.

Kako so zadeve tekle naprej, je težko obnoviti. Po Kmečki zvezi, je bila spomladi leta 1989 v Ljubljani ustanovljena še Slovenska demokratična zveza. Med prvimi člani SDZ najdemo tudi g. Gradišnika in Zabukovška, ki pa sta delovala v okviru celjskega odbora SDZ. Čeprav sem dogajanje v SDZ budno in s simpatijami spremljal tudi sam, vestno sem se udeleževal mnogih njenih javnih manifestacij, sem se vendarle bolj angažiral pri ustanavljanju šentjurske podružnice Kmečke zveze, ki mi je bila precej bližja kot nekoliko napihnjena intelektualistična SDZ.

Ustanovni zbor šentjurske podružnice SKZ, ki smo ga imeli 18. septembra 1989 v skupščinskih dovorani na Občini, pomeni, po mojem mnenju, začetek "žametmega" demokratičnega prevrata v Šentjurju. Kljub temu, da je SKZ ne republiški ravni že imela svoj aparat in svoje aktiviste, smo ustanovni zbor v celoti pripravili sami. Program SKZ ni bil takšen problem, kot je težavo predstavljalo kadrovanje za vodstvo. Za predsednika smo v vsakem primeru hoteli imeti kmeta, kajti SKZ, čeprav politično orientirana, je še vedno bila najbolj varna kot stanovska zveza kmetov. Danes se to sliši nenavadno, toda v tistem času je SKZ

vendarle še bila nekakšna garjava ovca slovenske politike in kar precej kilometrov sem prevozil preden mi je uspelo pregovoriti Ivana Pevca iz Slatine, da bo kandidiral za predsednika šentjurske podružnice. Mislim, da ne bom pretiral, če rečem, da je politični program šentjurske podružnice SKZ v celoti zrasel na mojem željniku. V bistvu se seveda ni razlikoval od tedaj že znanih vsebinskih in populističnih načel SKZ in SDZ, kot so parlamentarna demokracija, družinska kmetija, zasebna iniciativa, lastnina itd. Kljub temu pa sem vanje vnesel tudi nekaj svojih vzporednih (ali obrobni) političnih pogledov, ki so se kasneje iz programa SKZ prenesli tudi na program šentjurske SDZ in Demosa, nekateri pa celo v programe tedaj vladajočih DPO. Iz razdalje 8 let opažam, da so bile najopaznejše razlike zlasti glede izrazito jasne zahteve po samostojni državi, denarju..., kar je seveda izviralo iz moje osebne izkušnje.

Ob ustanovitvi šentjurskega odbora SDZ, ki se je zgodila nekaj mesecev kasneje, sem zapustil vrste SKZ, dogajanje v njej pa sem še vedno spremljal, saj smo se še nadaljnega pol leta intenzivno srečavali ob pripravah na volitve v okviru Demosa. Tik pred volitvami pa je SKZ, verjetno na pobudo ljubljanske centrale, izstopila iz Demosa in šla na volitve samostojno. Intenzivno sem bil v njeno delovanje vpet še dobrega pol leta po volitvah, potem pa je v času mojega spora s predsednikom IS Grdino prišlo do ohladitve odnosov, predvsem s predsednikom Pevcem. Le ta je kmalu postal dokaj vroč Grdinov pristaš, nekateri so namigovali, da predvsem iz osebnih koristi (demografski programi, asfalt proti Ostrožnem). Tudi zaradi drugih težav v stranki (očitki samovolje, težave s strankinimi financami...) je prišlo do precejšnjih razhajanj med njim in člani upravnega odbora podružnice. Kriza v SKZ je bila le del krize Demosa, ki je v Šentjurju nastopila še pred krizo na državni ravni. Na volitvah leta 1992 je SKZ, takrat že SLS oziroma njen kandidat za poslanca ing. Breglez, dobila borih 7% glasov, kar verjetno predstavlja najnižjo točko te stranke na Šentjurskem.

Ustanovitev šentjurske SDZ

Čeprav sem se v SKZ pravzaprav odlično počutil in bil še takorekoč nenadomestljiv, me je kmalu začela preganjati misel na ustanovitev občinskega odbora SDZ. Gonilna sila te nove zamisli je bil zobozdravnik Zabukovšek, moj dolgoletni znanec, s katerim sva skoraj dve desetletji s presledki prijateljevala. Po svoji trmi ali samosvojesti (temu se morda lahko reče tudi neprilagodljivosti) sva si bila precej podobna, kot izrinjenca iz šentjurske družbe oziroma kot ogroženca zaradi svoje državljanske drugorazrednosti, pa sva drug z drugim razmeroma dolgo dovolj dobro shajala. Zakaj je inicijativo prepuščal meni, ne vem, verjetno pa zato, ker sem kot terenski živinozdravnik imel precej poznanstev in stikov z ljudmi po vsej občini. Kasneje je med nama prišlo do ostrih sporov, ki ši jih tudi danes ne znam razlagati drugače, kot z zavistjo, ker je preboj v javnosti uspel meni bistveno bolje kot njemu. Zanimivo pa je, da se po več letih, ko sva oba spet pristala več ali manj v politični anonimnosti, ti skrhani odnosi niso popravili.

(se nadaljuje)

Kmetijska zadruga Ponikva 1950 - 1960

Obdobje med leti 1950 in 1960 pomeni počasno umirjanje psihoze po obdobju obvezne oddaje kmetijskih pridelkov, še vedno pa je bil prisoten strah pred prisilno kolektivizacijo in vključevanjem v kmetijske obdelovalne zadruga. Socialistično kmetijstvo, ki ga je teoretično utemeljil Kardelj v svoji knjigi "Socialistično kmetijstvo", je bilo kopija sovjetskega modela. Njegova osnova so bile štiri oblike:

1. Državna posestva kot nosilec socialističnega kmetijstva - naša oblika sovjetskega sovhoza;
2. Zasebni kmetje, s sredstvi in delom vključeni v sovhozu v delovni odnos;
3. Kmetijska obdelovalna zadruga, v kateri kmetje združujejo zemljo in delo - kolhoz;
4. Splošna kmetijska zadruga.

Na Ponikvi je bilo posestvo Slom vključeno v državno posestvo Kmetijske šole Šentjur. Obdelovalna zadruga, z razlastitvami in agrarno reformo pridobljenimi zemljišči, je vegetirala. Nekaj glav živine v Ošlakovem marofu (sedaj blok in gasilski dom) in pa polomljen parizar nista mogla predstavljati magneta za kolektivizacijo kmetov.

Kmetijski tehnik, pripravnik Jože Pečenko, je bil poslan na Ponikvo, da zadeve uredi. Vse je delal največkrat kar sam s pomočjo dveh delavcev. Ko mu je s parizarja odpadlo kolo, so mu kmetje pomagali le zato, ker je bil njegov oče ugleden šef železniške postaje. V zadrugi so letino praviloma pospravili zadnji, njihove njive je preraščal plevel, osatovo cvetje, ki ga je z bivših Prohaskovih njiv raznašal veter, je zamegljeval hotunjsko ozračje. Da bi okoliški kmetje pokazali svoj posmeh ali nejevoljo, ni bilo misliti. Preveč so se bali, da bi jih za kazen doletela ta španovija.

Pečenko je postal predsednik mladine. Organiziral je razne športne in kulturne prireditve. Odločili so se tudi trenirati boks. Funkcionar Slavko Žličar jim je posodil denar za nabavo rokavic, ki naj bi mu ga mladina kasneje povrnila. Z denarjem seveda ni bilo nič in rokavice so ostale Žličarju za spomin. Že naslednje leto je bila zadruga razformirana, nepremičnine je prevzel Slom, Pečenko pa je bil z dekretom premeščen na posestvo Grmovje v žalski občini.

Bolj sprejemljiva za kmete je bila splošna kmetijska zadruga. Ta je bila vključena v Okrajno zadržno zvezo, ki ji je predsedoval politično profiliran Franjo Ljubej, Ponkovljan Peter Hlastec pa je bil nekaj let njen tajnik. V tej vlogi je imel Hlastec močan vpliv na razvoj kmetijske zadruge na Ponikvi. Ugledni kmetje so uvideli, da je vse bolj poudarjena oblika kooperacijske in kontrahažne proizvodnje za tisti čas gospodarsko in politično naj bolj sprejemljiva, svoje sodelovanje so iz leta v leto večali in so postali sooblikovalci zadržne poslovne politike. Članski zadržni delež je vplačala pomembna večina zasebnih kmetovalcev.

Trgovska dejavnost

V letu 1948 je bila praktično odpravljena zasebna trgovinska dejavnost. Z zakonsko omejitvijo na 70m², s kontigentiranjem vseh vrst blaga ter favoriziranjem družbene in zadržne trgovine, sta izginili tudi Leskovarjeva (v vasi) in Regvartova (na železniški postaji) trgovina. Po letu 1950 je v občini Ponikva delovala le še zadržna trgovina v prostorih bivše Lampretove trgovine v Ošlakovi hiši (sedaj Lipa). Poleg nekaj odkupa, zlasti lesa, je trgovina predstavljala osnovno dejavnost Zadruga.

(se nadaljuje)

S policijske postaje

Da so bili v mesecu avgustu tudi nepridipravi na počitnicah potrjuje podatek, da so na PP Šentjur v tem času obravnavali le sedem kaznivih dejanj. Le področje prometne varnosti je na žalost še vedno kritično - bilo je 39 prometnih nesreč.

"Električna" vrata

V pretekli številki Šentjurskih novic smo pisali, da je neznan storilec napeljal električni tok v vhodna vrata stanovanjske hiše v Ravnem. Zdaj že znani 32-letni M. H. iz Šentjurja je iz razdelilne električne omarice napeljal vodnik za TV anteno na cilindrični vložek vhodnih vrat. Zgolj spletu srečnih okoliščin je možno pripisati, da se je "elektro šok" za

osemletnega Marka in njegovega strica končal srečno.

Pobegnil s kraja prometne nesreče

Dne 12.9.1997 ob 20. uri je 18-letni V.U. iz Žalca vozil osebni avtomobil po lokalni cesti iz smeri Javorja proti Gorici pri Slivnici. V bližini kmečkega turizma ŽUREJ je z bočnim ogledalom trčil v roko 57-letne O.O. iz Javorja, ki je hodila ob cesti in ob trčenju dobila telesne poškodbe. Voznik se za to ni zmenil in je z nezmanjšano hitrostjo odpeljal dalje. Policisti PP Šentjur so se še hitreje odpeljali za njim in ga kmalu izsledili in ustavili. Zadeva se bo zanj seveda končala pri sodniku za prekrške. Poškodovani O.O. so nudili pomoč v ZD Šentjur, od

koder so jo napotili v bolnico Celje in nato domov.

Z motornim kolesom v parkiran avtomobil

54-letni G. F. iz Podvin je 3.9.1997 v trgu Planina vozil kolo z motorjem. V blagem, levem ovinku je zaradi neprevidne vožnje s ščitnikom oplazil in nato trčil v parkirani osebni avtomobil ob desni strani vozišča. Voznik pri vožnji ni uporabljal varnostne čelade in ob padcu je dobil hude telesne poškodbe. Prepeljali so ga v bolnišnico Celje kjer je 6.9.1997 prehudim poškodbam podlegel.

B.G.

Poseben lonček za posebno osebo

Poležavala sem na balkonu. Na meji med Ljubljano in časom sem počasi zapirala veke pred sončnim zatonom in laježem psov. Tisti dan je trajal najmanj tri dni. V moji glavi se je nekajkrat odvrtel Lührmanov film Romeo in Juliet. Med premori sem poslušala Pink Floyd. Ljudje so odhajali v službe in spet prihajali domov, jaz pa sem se topila na večernem soncu, dihala počasi, razmišljala počasi, se premikala počasi... Kot da ne bi imela še sto stvari na vesti. Le kam se je izgubila teža vesti in od kod je legla name mirnost večera, nasmeh iz krajev, ki jih sluti le poezija.

Misli so postajale težke, iskanje vsakdana utrujajoče. Vrnila sem se na rob časa. Tam so njegove oči počivale na mojih obrveh in njegov nasmeh je žgečkljivo prehajal iz bežnosti v strastnost, spreverčal bližino v dotik. Med zabrisanimi robovi resničnosti sem se podajala v sanje z njim.

Sonce je zašlo. Prej pozlačene površine so posivele. Zmrazil me je veter po golem vratu, razpustila sem si lase. V stanovanju je zazvonil telefon, zvonil nekaj časa in prenehal. Tišina je zamrznila brezčasnost. Spet na razpotju. Lahko bi se še malo učila, sem si rekla. Kadar rečem, da se moram, se iz protesta ne morem. Čez nekaj produktivnih odtinkov časa sem si privoščila obredno skodelico mleka z medom in o njem presanjala noč, ki je trajala najmanj tri noči.

Jutro: nasmeh, prha, pomaranče. Šla sem v mesto po študentske bone in plačat račun za elektriko. Stvari so se odvijale spontano prehitro; pozabila sem poklicati starše, se

prijaviti na izpit in vrniti prijatelju Balantičeve pesmi. Nosilo me je po sončnih ulicah, mesto me je napajalo z energijo, kot bi samo taval pod mojimi koraki. Srečavala sem vse mogoče ljudi: prav posebno lepe, smešne, visoke, elegantne, razcapane. In srečne, tiste, ki so kot globoki oceani miru, neomajni v žuborenju virtualne karizme sveta. In parčke - v svoji simbiotični dipolnosti preprosto popolna bitja. Začela sem pogrešati brezna in vrhunce partnerstva, izmenjave energije, komunikacije na izbranih ravneh, nedemokratične kompromise zaključenih poti do ene same anime, iz njega in nje.

Počutila sem se oropano resnične ljubezni in obupa, sle po pretakanju zdajšnje krvi, zdajšnjega časa in razsežnosti prostora, ostrih robov mojih sanj. Spet sem odvrгла mirnost, iskala njegove oči med množicami in nisem spoznala njihove začudenosti, zdeli so se mi profani in nebitveni.

Ajra me je najbrž že pogrešala za odmoro med predavanji. Na hitro sem se odločila za cookie v Irish pubu in Trubarjevo pospremila do faksa.

Ajra je odšla z Jakom. Na oglasni deski sem pregledala urnik drugega letnika, da vidim, če je prvi vreden truda. Odločila sem se, da zapravim eno uro za predavanje iz klinične psihologije. Med vrstice je uhajala slutnja. Čutila sem. In začutila njegov glas. On še prihaja, ne vem niti kam gre, ne poznam ga, težko je, drugače je. Ni isti kot tisti, ki ga nosim v sebi in trosim po svetu, kot cvetni prah med trave.

Vsako srečanje je naključno, dar, ki mi ga je podaril dan. Nasmeh, ki ga je veter raznesel pred moj prag, čisto slučajno, ker pač ni moj.

Naj bodo Bog moje oči. Ali bo razpadla neka zgodba, kot je moja. Čudež lahko zagnije do korenin, kot vsako drugo drevo. In vedno začne brsteti nekaj drugega, brez opozorila se razcveti in prežene strahove, če že ni strah sam.

Takrat nisem več prišla do predavalnice. Počivala sem na njegovem obrazu, se ovijala v njegov glas, pila lesk oči. Vedela sem, da ga obožujem in da je njegova zgodba tam in moja tu in da je vse, kar je med nama le občutek raztresenosti kikirikijev. V meni se je razbohotil čebelji panj. Kriv je njegov pogled, ki je kopnel na meni in ko je skopnel, sem poslala sonce k vragu. Sedela sva tam na soncu in se pogovarjala. Trajalo ja najmanj tri opoldneve. Izginili so ljudje, zvoki s ceste, celo stopnice niso več peljale nikamor. Umikala sem poglede od sonca k njemu, besede, ki sem jih izbirala zanj, so okusile moje ustnice kot po sladkem vinu.

Oba hočeva nekaj drugega. Spet sem se narobe zaljubila, moji poljubi še brezciljno blodijo po veselju in se mešajo z zrakom. Na meji med Ljubljano in časom znova in znova občudujem vrtove vrtnic, ki mi ne bodo podarjene.

Moj ljubi je za pet minut pozabil svojo deklico: izstopil je, kjer čas stoji, poljubil je... Hale - Boppov komet je otrpnil, odpoljubil za slovo najin prvi in zadnji ples.

E.K.

Varnost otrok na poti v šolo

Ob pričetku novega šolskega leta so tudi policisti PP Šentjur varno pospreмили učence in dijake v šole. Razveseljiv je podatek, da se v času trajanja akcije ni pripetila niti ena prometna nesreča, v kateri bi bili udeleženi otroci ali dijaki.

V okviru akcije so policisti obiskali šole UE Šentjur, kjer so se pogovarjali z mentorji prometne vzgoje in sodelovali na roditeljskih sestankih. Posamezni razredi so obiskali tudi policijsko postajo Šentjur.

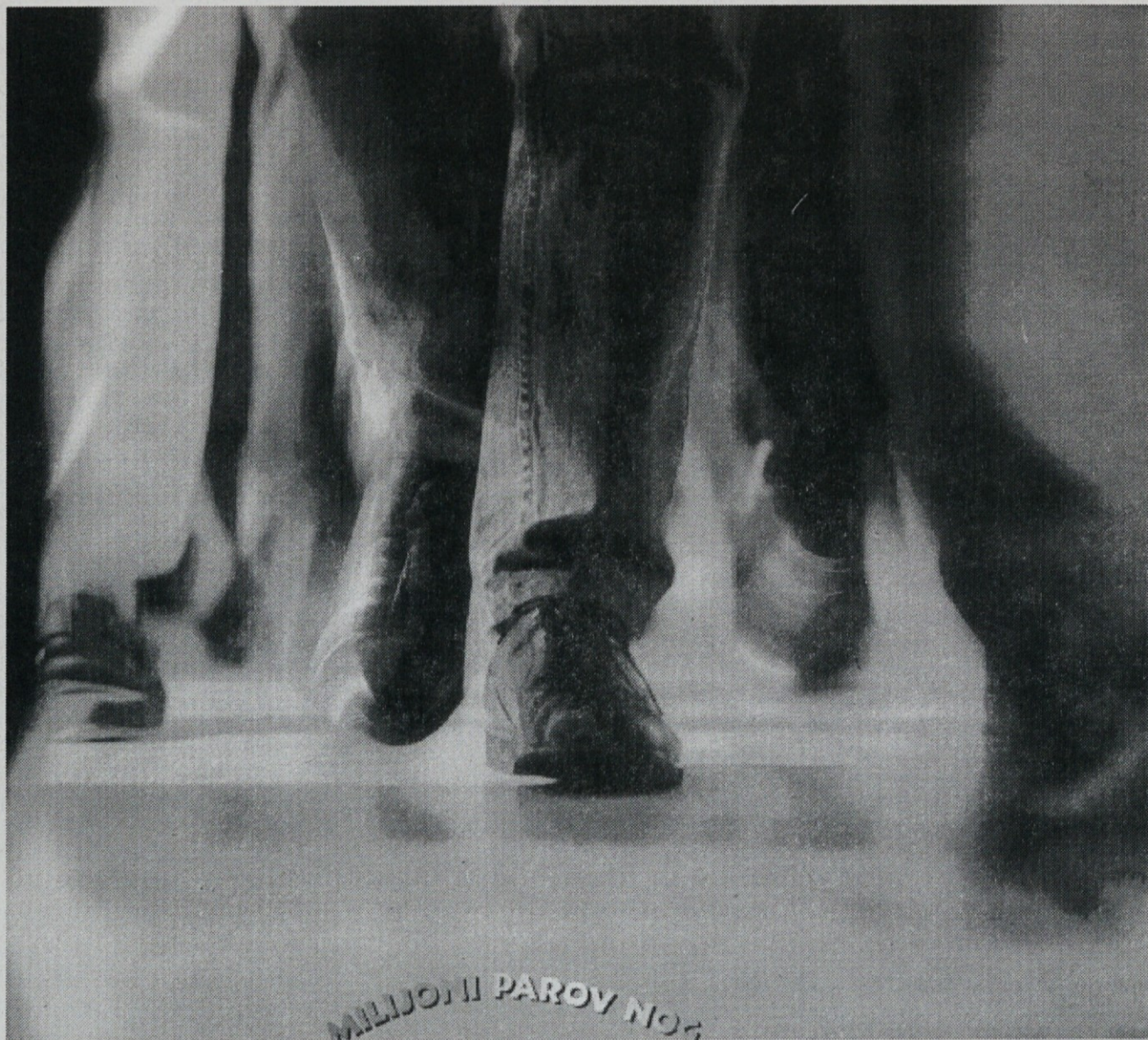
Seveda so bili ob poostrenem nadzoru v času akcije težji kršitelji cestno prometnih predpisov ob nekaj tisočakov ali celo vozniško dovoljenje. Kar 463 se jih ni držalo predpisov, od katerih je bilo zaradi vinjenosti odvzeto 31 vozniških dovoljenj.

Tudi otroci in mladoletniki pri tem niso bili izjema. Večina je je bila samo opozorjena, v 6 primerih so bili mladoletniki predan sodniku za prekrške.

Dnevi poostrenega nadzora prometa na območju PP Šentjur so tako minili varno za naše najmlajše udeležence v prometu. Ob tem pa moramo dodati, da je naloga vseh nas, tako staršev, šole in drugih, da z lastnim vzgledom vplivamo na vse udeležence v prometu, predvsem pa na otroke. Policisti pa bodo le - tem posvetili posebno pozornost skozi vso šolsko leto.

B.G.

KEMO PLAST
d.o.o.

MILIJONI PAROV NOG
STOPAJO PO NAŠIH TALNIH OBLOGAH

PONUDBA V RAZSTAVNO PRODAJNEM CENTRU V ŠENTJURJU

- zavese vseh vrst
- izdelava zaves po meri
- dekorativne tkanine
- odeje in posteljnina
- prti, pregrinjala
- talne obloge
- rezanje in robljenje
- tekači in preproge
- tapete
- pribor in lepila

Vsem občanom Šentjurja čestitamo ob občinskem prazniku!

Poletje z gasilci

Oh, sploh ni res, da je moja rubrika mrknila, ker sem se usrala v hlače. Le tu in tam dobim popadke, da bi bila ljudomila in takrat mi enostavno zmanjka navdiha. Ampak urednik mi teži, da je moja rubrika oh in ah krasna in da bom jaz kriva, če bodo Šentjurske novice crknile. Kakšna bedarija! Šentjurske novice bodo propadle tudi z menoj vred, če bo šentjurska scena še naprej tako dolgočasna. Če ne bi bilo gasilcev, bi že tako šle v franže. Le oni nas še držijo pokonci. No, tu delam občinarjem krivico: njihove igre brez meja s plačami niso nič manj smešne od gasilskih tovrstnih kolobocij. Zakaj se pa ljudje gasilcem hvaležno režijo, na občinarje pa so besni, moja pamet ne more dojeti. Ampak, tako je, svet je pač krivičen. Zato sem si rekla, Lucija, pusti občinarje in pojdi k gasilcem!

In sem se pridružila slivniškim gasilcem, ko so ravno nadvse slovesno krščevali svojega mercedesa, s katerim bodo tu in tam popeljali sem ter tja svoja gasilska orodja. Vse je bilo OK, ljudje so se potrpežljivo cvrli na prevročem jesenskem soncu, šentjurski pleharji so pridno igrali (Le kaj se je zgodilo z Mastnakovimi mažoretkami? Nikjer nobene! Da jih ni slučajno...?), gasilci so se zbirali v senci Grassellijevega dvorca, podžupan Pungartnik je še enkrat v mislih ponavljal modrosti, ki jih je pripravil za slavnostni govor. Bilo je že pol ure čez napovedano uro, ko se je pripeljal nek mladenič (no, skorajda smrkavec) v golfu, nakar so si gospodje glavni gasilci koj začeli natikati snežnobeke rokavičke, kar je pomenilo, da se bo začelo zares. Za "smrkavca" se je - o groza - kasneje izkazalo, da je to sam novi slivniški župnik. Tisti najbolj glavni med glavnimi so se skupaj z gospodom župnikom in podžupanom Otijem spravili na kamion, s katerim sicer vozijo drugačne vrste živino, ki pa je tokrat predstavljal slavnostno tribuno. Lesjakov Stanč je najprej na koleslju pripeljal 60 let staro rosenbauerico, ki jo je menda obnovil in usposobil za rezervo sam gospod Recko, ki je zato tudi smel z župnikom in podžupanom na častni živinski kamion, in pa precej mlajšega Martina Cmoka mlajšega. Ta ima kakšno kilo medalj manj od svojega starejšega in bolj slavnega gasilskega soimenjaka, zna pa enako lepo salutirati. Le da je tokrat bil nekoliko bolj prestrašen; konj je pač živa in nepredvidljiva zver in se nikoli ne ve...A je kljub temu uspel lepo vljudno vprašati gospoda najbolj glavnega šentjurskega gasilca Zupanca, ki ga je nekaj trenutkov prej pripeljal šofer s korejskim terencem točno na samo prizorišče dogajanj - ob tej pozornosti in spektakularnosti je ljudskim množicam spoštljivo zastal dih - če lahko spusti svojo povorko mimo živinskega kamiona, oprostite slavnostne tribune. Najbolj glavni Jože mu je to gladko dovolil in mimo nas se je pričel veličasten mimohod štirih gasilskih avtomobilov in nepregledne množice osemdesetih vzorno uniformiranih in z medaljami nakičenih gasilcev. Sledeč svojemu prirojenemu instinktu so zavili, ne da bi jim kdo povedal, naravnost na veselilni prostor, se tam na soncu lepo postrojili in budno spremljali dogajanje na novem odru, ki je bil sicer rezerviran

za Ptujskih pet. Najbolj glavni gasilec Jože in podžupan Oti sta vzorno oddeklamirala svoja že neštetokrat iz srca izpovedana govora in poudarila, da se novi avto naj po možnosti ne uporablja prepogosto za gašenje požarov, kar pa ni bilo pogodu Martinu Cmoku s kilogramom medalj manj, ker se ne vozi rad samo na gasilske veselice. Pojoči staroste s Svetega Štefana so takoj potem, ko so se temeljito odkašljali, zapeli nekaj o gorečem ognju brez plamena, ki ga pogasijo črne oči, kar je močno vznemirilo vse prisotne gasilce, saj so začutili, da gre za nelojalno konkurenco. Že tako ne pridejo do poštenega požara, zdaj pa še gašeče črne oči! Nato je dobil besedo tovariš Marjan (res ne vem zakaj je bil tovariš, če pa so vsi drugi bili gospodje, s tovarišem Reckotom vred?) in je spet vse prav krasno pozdravil. Pred mikrofonom je stopil "tisti smrkavec", ki pa je tokrat bil že lepo opravljen v obredno oblačilo in je bil čisto resen ter prav seksi župnik. Eden od nekoliko manj pomembnih najbolj glavnih gasilcev, ki je nosil mafijске sončne špegle, sicer pa je bil uradni spiker, nas je pozval, da gospoda župnika poslušamo stoje, kar sem jaz prav rada storila, saj sem si tega zanimivega fanta res želela nekoliko bolj podrobno ogledati. "Smrkavec" je najprej najbolj glavnemu gasilcu Jožetu in nekoliko manj glavnemu podžupanu Otiju dal kratko lekcijo iz govorništvā, mimogrede pa tudi povedal, da novega avtomobila ne bo poškopil z blagoslovljeno vodo, ker je pač škoda vsake kaplje te dragocene gasilske tekočine, božji blagoslov pa je takšne sorte, da gre tudi skozi debelo zidovje in druge podobne prepreke. Ampak očitno v to svojo zgodbo še sam ni čisto verjel, kajti sicer bi se izognil vročini in mukotrpnemu nastopanju na odru in bi svoj blagoslov poslal kar iz svoje hladne molilnice na Slivnici. Je pa človek zelo iznajdljiv, saj je Slivničanom naravnost povedal, da so s tisočakom, ki so ga dali za avto, lepo poskrbeli za tistih pet sto tisočakov doma, kar je bil za nekatere dovolj dober razlog, da so šli takoj domov iskat denar, o katerem je govoril gospod župnik. Hkrati pa so tudi pomislili, če si ne bi veljalo s podobno investicijo v župnijski dom poceni zagotoviti vstopnico za potem, za ustrezni razred tam zgoraj. Da ima "smrkavec" zelo dobre zveze s tistimi zgoraj, je dokazal dovolj jasno, kajti tudi ključ od slavljenega mercedesa, je priletel naravnost z neba in to tako, da so vsi videli, gotovo po njegovi zaslugi. Res sem bila navdušena nad tem fantom, ki je takoj postal središče Slivnice in bo, kot kaže, z lahkoto pariral slivniški LDS, ki je krščanskim dopadljivega a strankarsko nezavednega ravnatelja šole uspela zminirati s svojo Marijo. Ko so še odpeli minigasilci Branke Jelen, je bilo vse nared za gasilsko veselico brez gasilcev. Tisti najbolj glavni gasilci so se namreč vljudno oddaljili na vrt Grassellijeve gostilne, tisti z manj medaljami so šli pridno domov čakati svoj požar, mi ljudstvo pa smo rajali pozno v noč okrog mercedesa in bili veseli, kar se da. Gasilci, to je ta pravo!

Vaša Lucija

Hladno - vroč štart nogometašev

Na nogometnem igrišču je spet živahno, čeprav bi težko rekli, da zaradi gledalcev. Teh še vedno ni v izobilju, očitno jim sobotni termin ne ustreza najbolje. Uprava se bo pač morala odločiti ali ima Šentjur več privrženecv Publikuma, ki igra ob nedeljah, ali v Šentjurju in okolici.

V prvih šestih kolih so Šentjurčani prispevali vse tri znake v športni napovedi: dve zmagi (Črnuče in Rudar), dva neodločena izida (Elan, Drava) in dva poraza (Železničar, Domžale). Če bodo nadaljevali z igro, kot so jo pokazali proti Rudarju in Dravi, in se ne bo ponovila zgodba iz prvega kola, ko so nekateri domači igralci letali po igrišču kot sneta motika, lahko od njih pričakujemo kar ugodno bero točk.

Doslej so se najbolj izkazali Pašalič, Žilnik in Valek. Za slednjega smo v prejšnji številki ŠN napisali, da je zaradi zdravstvenih razlogov končal s športno kariero, dodatni pregledi pa so pokazali, da bo še šlo. Dosegel je že dva gola, ekipa pa je z njim tudi precej pridobila. Na tekmah z Rudarjem in Dravo sta blestela še napadelec Šoštar in vratar Šribar.

Šentjurčani bodo v prihajajoči hladni jeseni morali zaigrati bolj vroč nogomet, če bodo hoteli napolniti zeleno obarvano tribuno.

L.H.

Začetek za Kemoplast

V pripravah na državno prvenstvo v 1. B ligi, ki se začne v soboto 27. septembra, so košarkarji Kemoplasta odigrali 7 prijateljskih tekem. V tem obdobju so največ pokazali že konstantno dobri Gajšek, Sušin in Madžarac. Na nekaterih tekmah se je zelo izkazal mladi Kočar, ki bi lahko bil hit te sezone. Knez zaradi poškodbe ni igral skoraj nič, a naj bi bil do prve tekme že čisto nared.

Okrepitev je prišla iz Pivovarne Laško, ki je posodila 19 letnega in 180 cm visokega organizatorja igre Davida Čopa. Ta je na srečanju z Maribor - Branikom že dokazal svoj talent. Še vedno je poškodovan ljubljansko - šentjurski center Igor Zorko, katerega odnos do košarke pa je menda bolj "luftarski". **Trener Rudi Jerič je povedal:** "Vsekakor smo v primerjavi z lanskim letom nekoliko oslabljeni, a vseeno računamo vsaj na sredino lestvice. Ob Čopu in Zorku bi lahko dosegli tudi kaj več." Letos je v 1.B. ligi prišlo do nekaterih sprememb pravil. Tako gre v 1.A. ligo prvak brez razigravanja, drugouvrščeni pa se pomeri s predzadnjo ekipo iz 1.A lige.

Uprava kluba in igralci vabijo na tekmo 3. kroga pokala Slovenije s podmladkom Union Olimpije, ki bo v soboto 4. oktobra.

L.H.

Aktivni tenisači

Člani teniškega kluba Šentjur se še vedno podijo za rumeno žogico na štirih igriščih v športnem parku. Sezono so začeli maja in jo bodo zaključili s piknikom oktobra. Klub ima več kot 100 članov in je poleg šahistov edino društvo, v katerem se lahko s športom ukvarjate rekreativno. V poletnem času so odigrali več internih turnirjev, na katerih so se najbolj izkazali Gomzej Dušan in Aleš Šporn, med ženskami pa dvojica Lajh in Planinšek. Svoje poglede na delovanje društva je strnil predsednik Žare Sotlar: "Naš klub deluje že 12 let, tri leta pa je tudi uradno registriran. Z letnim proračunom milijon SIT pokrivamo vse aktivnosti kluba, organiziramo teniške turnirje, teniško šolo, ki jo vodi profesor Šporn. Želeli bi odkupiti zemljišče, na katerem je igrišče, in je občinska last, potrebujemo pa tudi klubske prostore. V ta namen smo v stavbo v športnem parku vložili 5000 DEM, čeprav nam bi bolj ustrezale garderobe v bližini igrišča, o čemer se tudi pogovarjamo z gospodom Vareškotom."

V počastitev občinskega praznika so v soboto in nedeljo 21. in 22. septembra izvedli odprto prvenstvo Šentjurja.

L.H.

Mladi šahisti izredno aktivni

S pomočjo njihovega mentorja in organizatorja, prizadavnega M. Drobnet, smo zbrali nekaj najpomembnejših rezultatov njihovih aktivnosti preko poletja.

Na mednarodnem šahovskem KAMPU za mlade v Murski Soboti so mladi iz ŠD Lipa Šentjur dosegli naslednje rezultate: V I. skupini sta bila Simon Jernej in Urška Srdič med 18 vrstniki peti in osma.

V II. skupini je Gregor Srdič zasedel 2. mesto (18).

V III. skupini sta Klemen Četina in Mojca Hartman zasedla 2. in 4. mesto (24).

V IV. skupini sta Rok Hržica in Andreja Jernej zasedla 3. in 8. mesto.

Te uvrstitve med najboljšimi slovenskimi mladimi šahisti predstavljajo odlične dosežke. Med trenerji KAMPA se je dobro odrezal tudi naš član Marjan Drobne.

Društvo šahovskih Mentorjev Celje je v sodelovanju s ŠD Lipa Šentjur organiziralo ekipno mednarodno šahovsko srečanje za mlade. Sodelovale so ekipe iz Zagreba, Samobora, Ljubljane, Maribora in Celja. Iz našega društva so za celjsko regijo nastopili: Simon Jernej, Urška Srdič, Klemen Četina in Gregor Srdič.

Mladinska ekipa ŠD Lipa Šentjur v postavi Silvester Puntingam, Urška Srdič, Simon Jernej, Gregor Srdič in Klemen Četina je tekmovala v državni ligi. Med 14. ekipami je zasedla 11. mesto. Dokazala je, da mladi rod v društvu lepo napreduje. Čaka pa jih seveda še veliko dela, če se želijo enakovredno boriti tudi z najboljšimi v državi, ne le v celjski regiji.

Enega najštevilčnejših mednarodnih turnirjev na svetu (preko 1000 udeležencev) v Pardubicah na Češkem se je udeležil tudi Simon Jernej, ki je v svoji skupini dosegel 5 točk, kar je lep uspeh.

Šahovsko društvo Lipa Šentjur bo pod vodstvom M. Drobnet in S. Jazbinška v mesecu oktobru pričelo s šahovskimi šolami v treh skupinah (do 8 let, do 12 let in srednješolski program do 16 let). Informativni sestanek bo v petek, 17. oktobra ob 17. ur, i v prostorih ŠD Lipa Šentjur (uprava trgovskega podjetja Lipa Šentjur).

Poletni turnir PONIKVA 97

Prizadavni delavci ŠD Ponikva so se spet izkazali. Skupaj z gostiščem Bak in drugimi sponzorji so ob bazenu v Šentjurju organizirali mednarodni turnir v aktivnem šahu. Udeležilo se ga je 56 tekmovalcev iz Slovenije in Hrvaške, med njimi jih je kar lepo število imelo mojstrske ali celo višje naslove. Zmagal je Branko Ragulj iz Hrvaške (7.5) pred Zečevičem (Hrv.) in Zupančičem (Maribor) 7; Keničem (Kranj), Devčičem (Hrv.), Navinškom (Ljubljana) 6.5 itd.

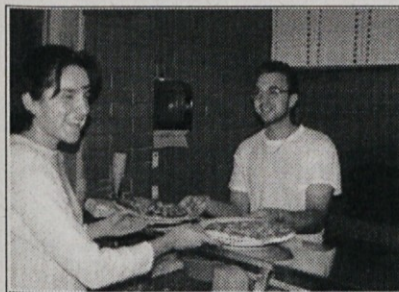
Kaj pa domači? Njihovi rezultati so bili v okviru sposobnosti, nekateri morda celo malo slabše. Mladinec Puntingam je bil 17., Plahuta 20., Drobne 24., Biščan 26., Gazvoda 27., Jernej 29., Taramanovič 35., Srdič U. in Jazbinšek V. 39.-40. itd. 17. mesto mladega Puntingama je zelo lep uspeh.

Začetek sezone

ŠD Lipa je ob tradicionalnih dnevih (ponedeljek in petek) v svojih prostorih na Lipi že pričelo z rednimi igralnimi večeri. V petek, 26.09.1997 ob 17. uri, bo tudi redni občni zbor društva. Po občnem zboru bo turnir v počastitev občinskega praznika. Turnir bo štel tudi kot redni mesečni hitropotezni turnir.

F.G.

NAGRADNA KRIŽANKA ŠT. 52

	FOSFOR	ZDRUŽITEV, INTEGRACIJA	MAJHEN OBLAČEK	Ž. IME (GARDNER)	APETIT	SREDIŠČE VRTENJA	ENOTA ZA JOULE	MOŠTVO	ŽIVALSKA TACA	PALESTIN. OSVOBODIL. ORGANIZAC.	IVAN OCVRK	RIMSKA 100	SPOJINE AMONIAKA
	Ž. IME						UNESEK 1000 KG					METER ZIDARSKA ŽLICA	
	OZEK KOS PAPIRJA					FIATOV AVTOMOBIL SPRIMEK SNEGA					KAREL INGOLIČ REVILJA ZA ŽENSKO		
	EVA USENIK			ZLOŽEN LES ZA KUHANJE OGLJA POSODA ZA ROŽE						JAPONSKA DEN. ENOTA GRŠKA ČRKA			
	GOSPODAR. SVET			ŽILA Ž. IME					OTOK V INDOEZLJI NAPRAVA ZA PISANJE				
	RADIJ	PROSTOR ZA SPISE POLITIČARKA POTOČNIK							SNOV ZA GAŠENJE NASPROTJE OD ZMAGE				ŽARA
11. ČRKA SLOVENSKE ABECEDE	IME SODNIKA JEROVŠKA	RADO SIMONITI	AVSTRIJA	SPOROČILO, OBVESTILO MIZARSKO LEPILO			DEL STOPALA NEKDANJI BRAZILSKI NOGOMETAS					URAN STERILNA GAZA	
POSEBNA ZANIMIVOST						MAJHNA LUK-NJA V KOŽI AFRIŠKI VELETOK					VASJA RUDAN OŽJI SORODNIK		
PERNATA ŽIVAL			POKRAJINA NA HRVAŠK. MIHA ISKRA			RIMSKI CESAR PETRA ERJAVEC				SANJE KRANJ			
ŠTEVNIK		PODJETJE V ŠENTJURJU RIMSKA 5			KOVINSKO ORODJE ZADNJA ČRKA SL. AB.				SPLET LAS AMPER				
TEDENSKI ALI MESEČNI ČASOPIS					NEKDANJA TOVARNA V ŠTORAH								SESTAVIL: JOŽE MASTNAK-MARJAN

Nagrade za križanko št. 51 podeljuje bife Ribiški dom Tratna. Žreb je odličil takole: z mešanim mesom na žaru za dve osebi se bo gostila Polona Senica s Planine, z dvema porcijama bohinjskih zlatovčic Suzana Golež iz Dramelj, z dobrotami z žara po izbiri pa Pavla Siter iz Svetelke.

Atletske novice

Na finalu atletskega pokala Slovenije (po 12 najboljših v disciplini) so šentjurski atleti dosegli naslednje rezultate: Ojstršek - srebrna kolajna v teku na 10 000 m, Jevšnik - 7. mesto na 400m in 6. mesto 400m z ovirami, Stropnik - 9. mesto na 800m.

Na atletske finalu za pionirje in mlajše mladinske kategorije so atleti AK TrgoHlad osvojili 4 medalje: Osetova je bila tretja v teku na 800m med pionirkami, Ratejeva prva v metu kopja med mladinkami, štafeta 4 x 300m (Stropnik, Zelič, Belak, Ambrož) je bila prva, Lavrenčak pa tretji na 2000m med mladinci. Drugi boljši rezultati: Stropnik - 4. mesto na 800m med mladinkami in Zupančič in Novak - 4. mesti v teku na 800 in 300m med pionirji.

Na državnem prvenstvu v malem maratonu (21km) v Velenju je Kukovič osvojil srebrno medaljo. Za Kejžarjem je

Ojstršek in Kukovič

zaostal za 8 sekund.

Na ekipnem državnem prvenstvu za mladinke in mladince B skupine so

mladinke osvojile 2. mesto, mladinci pa tretje. Mojca Stropnik je bila najhitrejša na 1500 m v obeh skupinah (A in B), Ratejeva je bila druga v metu kopja, Koleča (100m), Lavrenčak (2000m) in Jevšnikava (400m) pa so osvojili tretja mesta.

Na ekipnem državnem prvenstvu za člane in članice so članice v A skupini osvojile 4. mesto, člani pa peto. Dvakrat je zmagal Kukovič (5000 in 3000m), med prve tri pa so se uvrstili: Hajnšek (kopje), Jevšnik (100m ovire in 400m), Ojstršek (5000m), Mihevc (400m), Stropnik (1500 in 800m), Koleča (200m), Kampuš (3000m) in štafeta 4 x 400m (Ambrož, Kampuš, Belak, Jevšnik).

Nataša Oset je postala državna prvakinja med pionirkami v teku na 1000m. Visoko se je uvrstil tudi Jaka Zupančič, ki je osvojil 4. mesto v teku na 2000m in 5. mesto na 1000 metrov.

Vlado Artnak

Daljnogled na Resevni ni dober

Za občinski praznik so ga slovesno dali v uporabo. Baje je zelo dober, a ne tako, da bi se z njim dalo pogledati v občinske plače.

Ipavčevi kulturni dnevi brez domačih ustvarjalcev

Edino pravilno! Res se ne spodobi, da bi tudi za praznik švicali. Raje sežemo v žep (beri: občinsko blagajno), si kupimo nekaj glumačev in praznujemo s čistimi rokami - kot se za sicer delavne Kozjance spodobi.

Priznanja najboljšim

Občinski svetniki vsaj pri izbiri dveh kandidatov za občinska priznanja niso imeli težav, saj ju njuni dosežki uvrščajo v slovensko špico: Aco Pepevnik je priplezal na vrh Mont Everesta, šentjurski vrtec pa na vrh slovenske cenovne lestvice.

Igre brez meja

Potem ko je vodstvo slivniške KS najprej preizkusilo sistem igrice brez meja s "črno" izgradnjo igrišča na Slivnici in avtobusne postaje v Gorici, je uspešno izvedlo še prave tovrstne igre na "črnem" igrišču na Slivnici.

Če je vojna, naj bo za vse

Trgovina LIPA na Ponikvi tudi lastnim strankam ne dovoli parkirati na prazni ploščadi pod prodajalno. Res bi bilo krivično, da bi policisti kasirali samo enim in tako še bolj sprli že tako razdvojene Ponkoveljane.

Vsi na MOS!

Sodeč po ceni, je največji dosežek pravkar končanega obrtnega sejma v Celju-parkiranje avtomobilov.

KZ Šentjur za naravno dediščino

Iz KZ Šentjur sporočajo, da zaraščena okolica sušilnice na Ponikvi ni posledica njihove malomarnosti, temveč zgolj znamenje njihovega prizadevanja za ohranitev avtohtonega ponkovškega rastlinstva.

Le še streha ne ve

Raznorazne komisije so strokovno ugotovile, da streha ponkovške šole pravzaprav ne sme puščati. Zdaj čakajo le še komisijo, ki bo to uspela dopovedati tudi strehi.

Fizika tudi v ekonomiji

Oče najuspešnejšega šentjurskega "by pasa" Jurmesa g. Tržan je zapustil (vsaj formalno) svojega (p)osvojenčka. Za naivne je vzrok v Podobnikovem "frčanju perja", za bolj praktične pa v fizikalnih zakonih o veznih posodah ob izpraznjenem koritu.

Ne boj, mesarsko klanje...

Ne v Jurmesu, temveč na zadnji seji Občinskega sveta. Zaradi partizanske "Zime" in Malgajeve rojstne hiše ter "nujne" prilagoditve občinskega odloka o varstvu kulturni spomenikov sta se na smrt "ideološko" sporekli leva in desna polovica Občinskega sveta. Ko gre za denar, je ideologija krasna kulisa!

Menedžer

Če bomo v Šentjurju izbirali tudi menedžerja leta, je najresnejši kandidat za to lovoriko direktor LIPE G.Kolar. Pod njegovi zaslugi ima ta znana trgovska hiša ponudbo, o kakršni se konkurenci niti ne sanja: na zalogi imajo tudi kozle in kostrune.

OPTIKA GLEŠČIČ s.p.

BORIS GLEŠČIČ
Šentjur, Ul. Dušana Kvedra 6b
Tel.: 0609/623 480

POSLUJEMO
VSAK DAN OD 9. DO 16. URE, SOBOTA OD 8. DO 12. URE.

NUDIMO VAM:

- STROKOVNO RAČUNALNIŠKO KONTROLO VIDA
- RAČUNALNIŠKO IZBIRO NAJLAŽJIH IN NAJBOLJŠIH VRST STEKEL

**-očesna ambulanta
OČALA VSEH VRST:**

- FOTOSENZIBILNA
- BIFOKALNA
- MULTIFOKALNA (Z GARANCIJO)
- STANJŠANA
- PLASTIČNA
- SONČNA OČALA RAYBAN
- NAJBOLJŠE KONTAKTNE LEČE, MEHKE IN POLTRDE,
- PROIZVAJALCA BAUCH & LOMB

CARL ZEISS, ESSLOR

-VSE DIOPTRIJSKE PODATKE VODIMO RAČUNALNIŠKO

10 LETNA TRADICIJA, RAZLOG ZA ZAUPANJE

**Plačilo možno
na več čekov**

Zidar Metka, s.p.

Ljubljanska 1, Šentjur,
telefon: (063) 743-472

**Trgovina ROSANA Vas vabi
v svojo prodajalno v
ŠENTJURJU, Ljubljanska
cesta 1, nasproti Alposa**

V trgovini Rosana smo za Vas pripravili veliko izbiro jesenskih oblačil:

trenkerke otroške	od 1.500,00 SIT dalje
trenkerke odrasle	od 2.300,00 SIT dalje
otroške jeans hlače z naramnicami	že za 1.750,00 SIT
ženske jeans hlače	že za 2.700,00 SIT

spodnje perilo

ženske spodnje hlače	190,00 SIT
moške spodnje hlače	210,00 SIT
otroške spodnje hlače	160,00 SIT

moške srajce flanela	samo 1.350,00 SIT
polpuliji odrasli	že za 1.790,00 SIT
otroški polpuliji	samo 1.100,00 SIT

na zalogi tudi velika
izbira **otroških in
odraslih bund,**
seveda po zelo
ugodnih cenah ter
z možnostjo plačila na
več čekov

delovni čas:
vsak dan 8⁰⁰ - 19⁰⁰
sob 8⁰⁰ - 12³⁰

**v trgovini ROSANA Vas z
veseljem pričakujemo**